

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

ROČNÍK XXIII | 4 | 2017 |

NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

**DNY NATO 2017
A CELNÍ PROTIDROGOVÁ JEDNOTKA**

**KRATOM – SPECIFIKACE
NOVÉ NÁVYKOVÉ LÁTKY
V EVROPĚ**

**VYTĚŽOVÁNÍ
VEŘEJNÝCH REGISTRŮ**

PREDIKCE KRIMINALITY

OPERACE TAT

LINKA POMOCI V KRIZI

15 let s Vámi

974 834 688

Poskytujeme psychickou podporu a poradenství
pro příslušníky a zaměstnance
bezpečnostních sborů a armády.

Nezůstavejte v tom sami.

Ozvěte se dříve, než bude pozdě.

Podrobnější informace na:
www.policie.cz/pomoc

Nebojte se kdykoliv zavolat s čímkoliv.

LINKA POMOCI V KRIZI
anonymní & nonstop

974 834 688

linkapomoci

pomoc.ski@pcr.cz

DRUGS & FORENSICS BULLETIN NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

Vědecká rada: **Předseda vědecké rady:** prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc. (VŠCHT Praha), **Členové:** prof. Ing. Karel Ventura, CSc. (FCHT UPCE), pplk. RNDr. Michael Roman (KÚP), MUDr. Tomáš Páleníček, Ph.D. (NUDZ), plk. JUDr. Ing. Marek Blažejovský, Ph.D. (Vyšší policejní škola a Střední policejní škola MV v Praze), **Redakční rada:** **Redakce:** plk. Mgr. Jakub Frydrych (NPC SKPV PČR), plk. JUDr. Břetislav Brejcha (NPC SKPV PČR), plk. Mgr. Miroslav Hrachovec (NPC SKPV PČR), Ing. Martin Kuchař, Ph.D. (VŠCHT Praha a NPC SKPV PČR), Ing. Petr Kočí (NPC SKPV PČR), Mgr. Karel Lehmert, Ph.D. (CBRN VAKOS XT), kpt. Ing. Martin Látal (CPJ), Doc. PhDr. Miroslav Nožina, Ph.D. (Ústav mezinárodních vztahů Praha), Mgr. Jaroslav Šejvl (1. LF UK a VFN v Praze, Klinika adiktologie), **Vedoucí redakce:** kpt. Bc. Petr Procházka (NPC SKPV PČR), **Grafické zpracování obálky:** Iva Holbová, **Jazyková korektura:** Mgr. Michaela Macháčová, **Vydavatel:** Policie České republiky, Národní protidrogová centrála Služby kriminální policie a vyšetřování, **Tiskne:** Tiskárna MV, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, **Předplatné a distribuce:** A.L.L. production, s.r.o., P.O.Box 732, 111 21 Praha 1, tel.: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, **Předplatné a distribuce do zahraničí:** MediaCall, s.r.o., Vídeňská 995/63, 639 00 Brno, tel.: 532 165 165, e-mail: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Cena jednoho čísla:** 80 Kč (vychází 4x ročně), **Cena za roční předplatné:** 320 Kč (Cena je uvedena včetně DPH a poštovného), **Adresa pro zaslání příspěvků:** Policejní prezidium České republiky, poštovní příhrádka 62/NPC, 170 89 Praha 7, e-mail: petr.prochazka5@pcr.cz.

Za věcnou správnost příspěvků ručí autor. Příspěvky podléhají recenznímu řízení. Nevyžádané příspěvky se nevrací. Přetisk či jiná reprodukce obsahu je povolena pouze s písemným souhlasem redakce. Podávání novinových zásilek povolila: Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha, č.j.: 6119/96 ze dne 15. 10. 1996, **Povoleno MK ČR – 7834, ISSN 1211-8834.**

Foto na titulní stránce: VAKOS XT.

Editor-in-Chief: Petr Procházka, **Editors:** Jakub Frydrych, Břetislav Brejcha, Miroslav Hrachovec, Martin Kuchař, Petr Kočí, Karel Lehmert, Martin Látal, Miroslav Nožina, Jaroslav Šejvl, **Board of Science:** Jiří Straus (head), Karel Ventura, Michael Roman, Tomáš Páleníček, Marek Blažejovský, **Graphic Editor:** Iva Holbová, **Text Correction:** Michaela Macháčová, **Publisher:** Police of the Czech Republic, National Drug Enforcement Agency of the Service of Criminal Police landline: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, www.predplatne.cz, **Overseas Subscription & Distribution:** MediaCall, s.r.o., Vídeňská 995/63, 639 00 Brno, Czech Republic; landline: 532 165 165, email: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Print:** Ministry of Interior Prints, P. O. Box 10, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, Printed quarterly. **Manuscript Submission:** Police Presidium of the Czech Republic, P. O. Box 62/NPC, 170 89 Prague 7, Czech Republic; e-mail: omp@npdc.cz

Authors themselves are responsible for factual correctness. All papers are subject to peer review process. Unaccepted papers are not returned. All rights reserved. No part may be reproduced in any form without the express written permission of the Editorial Board. Neither the author nor the publisher assumes any responsibility for the use or misuse of information contained in this magazine.

Distribution allowed by the Czech Post no. 6119/96 (10/15/96), Ministry of Culture Permission no. 7834, ISSN 1211-8834

OBSAH:

KRATOM – SPECIFIKACE NOVÉ NÁVYKOVÉ LÁTKY V EVROPĚ KRATOM THE SPECIFICATION OF NEW RENEWABLES IN EUROPE <i>Tomáš Kratina</i>	4
KONTAMINACE METAMFETAMINEM VE STAVBĚ PŘETRVÁ DLOUHO A I DALEKO CONTAMINATION WITH METAMFETAMIN IN THE CONSTRUCTION CONTINUES LONG AND ITSELF <i>Karel Lehmert, Ondřej Andrlík</i>	10
PREDIKCE KRIMINALITY CRIMINALITY PREDICTION <i>Veronika Mauzerová, Pavel Kordík</i>	18
VYTĚŽOVÁNÍ VEŘEJNÝCH REGISTRŮ USING PUBLIC REGISTRIES <i>Michal Prokop</i>	27
OPERACE TAT OPERATION TAT <i>Jan Reháč</i>	30
PŘEPRAVA ZÁSILEK Z POHLEDU CELNÍCH SPRÁV THE TRANSPORT OF GOODS FROM THE VIEW OF CUSTOMS ADMINISTRATION <i>Tomáš Klanica</i>	34
VÝSLEDKY MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE V OBLASTI VÝCVIKU PROTIDROGOVÝCH PSŮ MEZI CELNÍ SPRÁVOU ČR A SUNAT (CELNÍ SPRÁVOU PERU) THE RESULTS OF INTERNATIONAL COOPERATION IN THE FIELD OF TRAININGS OF ANTI-DROUGHT TREATMENTS BETWEEN THE CUSTOMS ADMINISTRATION OF THE CZECH REPUBLIC AND SUNAT (CUSTOM OF CUSTOMER SERVICE) <i>Martina Strnadová</i>	36
MEZINÁRODNÍ FORENZNÍ DATABÁZE „RELIEF“ – 4. ČÁST THE INTERNATIONAL FORENSIC DATABASE „RELIEF“ – PART 4 <i>Jan Hořínek</i>	40
DNY NATO 2017 A CELNÍ PROTIDROGOVÁ JED- NOTKA DAYS OF NATO 2017 AND THE CUSTOM ANTI-DRUG UNIT <i>Martin Láta, Karel Lehmert</i>	45
FRANTIŠEK KALUŽA <i>Sdělení redakce</i>	48

Úvodník

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

poslední bulletin tohoto roku, který právě držíte v ruce, je neklamným signálem, že rok 2017 bude zanedlouho minulostí. V drogové oblasti přinesl mnoho novinek, zajímavostí a trendů, o které se s vámi rádi podělíme. Na poli odhalování mezinárodní organizované drogové trestné činnosti v České republice stále dominují aktivity vietnamských kriminálních uskupení, orientovaných na velkoobjemovou produkci metamfetaminu zaměřenou na vývoz. Zjevně silícím trendem jsou aktivity srbských kriminálních skupin, které na území celé Střední a Východní Evropy provozují velkoobjemové pěstírny marihuany a jsou významným článkem kontinentální distribuce kokainu. V oblasti tvorby a realizace protidrogové politiky stojí za povšimnutí významná změna přístupu k tabáku a alkoholu, která je doprovázena i novou legislativou. Společně s hazardem sílí tlak státu na snižování nabídky, a to zejména uživatelským skupinám z řad nedospělých. Na rozdíl od nelegálních drog se v této oblasti podařilo dosáhnout většinové společenské shody a tento segment zájmu protidrogové politiky tak netrpí významnou názorovou roztříštěností. Konopné téma ve všech jeho tuzemských odstínech má tendenci rezonovat v letech, kdy se konají volby, vždy o něco silněji. Nejinak tomu bylo i letos, kdy jsme byli opět svědky účelového směřování relevantních konopných témat v oblasti dostupnosti léčebného konopí s různorodě motivovanými legalizačními snahami. V této souvislosti se z mého pohledu málo komunikují zdravotní a sociální rizika nadměrné konzumace vysoko potentního konopí a naopak je soustavně posilována společenská tolerance vůči této droze, která je, snad pro svůj rostlinný původ, považována za téměř neškodnou. Celoevropsky stojí marihuana na čtvrtém místě v žebříčku důvodů akutních hospitalizací, což odráží stejně tak její rozšířenost v obecné populaci, jako fakt, že nižší zdravotní rizika neznamenají rizika nulová. V legislativní oblasti máme ambici stále posilovat důležitost role vymáhání práva a dodržování platných zákonů, protože jsme pevně přesvědčeni o odrazující schopnosti hrozby sankce tak, aby nebezpečí konfliktu se zákonem posilovalo společensky žádoucí modely chování.

Policie České republiky za tento rok v drogovém kontextu zahájila trestní stíhání ve více než pěti tisících případech. V drtivé většině se jednalo o producenty a distributory drog. Za každým konkrétním případem se skrývá jistota, že droga v důsledku

práce policie nedoputovala k uživatelům a pachatelé této trestné činnosti po nějakou dobu společnost v dané lokalitě ohrožovat nebudou. Jakkoliv jde o práci nikdy nekončící, naděje, že naše práce snižuje dostupnost drog ve veřejném prostoru, je jednou z našich nejsilnějších motivací. S koncem roku se můžeme ohlédnout i za posunem ve vnitřní organizaci Národní protidrogové centrály. Podařilo se nám personálně dobudovat další tři detašovaná pracoviště, posílit nejzatíženější lokality a efektivita i kvalita trestního řízení v tomto roce znatelně vzrostla.

S přáním, aby vás námi vybraná témata zaujala, klidného prožití svátků vánočních a úspěšného vykročení do roku 2018 za všechny příslušníky a občanské zaměstnance Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky přeje

*plk. Mgr. Jakub Frydrych
ředitel NPC SKPV PČR*

Editorial

Dear readers.

You are holding the last issue of the Bulletin this year, which is the unmistakable sign of the finishing year 2017. There are many news, curiosities and trends to be shared with you. In the field of international narcotic criminality being uncovered in the Czech Republic dominate activities of Vietnamese criminal gangs, oriented on large-scale methamphetamine production for export. Trends, clearly growing stronger, there are activities of Serbian criminal gangs, operating large scale of cannabis growing plants in the Central and East Europe and also being important link within continental distribution of cocaine.

There is an important change of approach to tobacco and alcohol in development and realization of anti-drug policy accompanied by new legislative frame. Governmental action against hazardous games also strengthening on suppression of their offer and availability especially to underage users. In contrary to problematics of illicit drugs majority of so-

cial consensus has been achieved and that segment of anti-drug policy interest has no important opinion fragmentation anymore. The topic of cannabis in all national shades has tendency to resonate always stronger in election years. Not any differently happened this year, when were witnessed calculated confusion of relevant cannabis topics in availability of therapeutic cannabis with differentially mixed efforts to legalize cannabis at all. In this context, from my point of view, health and social risks of excessive consumption of highly potent cannabis are little communicated and by contrast the social tolerance of marijuana is systematically make stronger. Based on its plant origin, marijuana is considered to be almost harmless. Europe-wide marijuana occupies the fourth step in scale of acute hospitalizations which reflects either the fact being broaden out in general population as well as low health risk does not mean zero. In legislative area we have ambition to strengthen the importance of law enforcement and observance of legislative in force. We are firmly convinced about discouraging capability of threatening sanction to strengthen socially required pattern of behaviour by potential conflict with law.

The Police of the Czech Republic has started more than five thousand criminal proceedings in context of illicit drug handling with majority of producers and distributors. Behind every specific case is hidden certainty of interrupted way of narcotics to end users and that offenders will not pose a threat to society in the region thanks to the work of police. However, the work never ends, the hope of decreasing availability of narcotics in public area is the strongest motivation. With coming end of the year, we can look back at shift on the organisation of the National Drug HQ. We have succeeded with personal assembly at three more detached offices, strengthened the most burdened localities and improved significantly quality and effectivity of criminal proceedings.

Wish you to be engaged by selected topics, Merry Christmas and Happy New Year 2018 by all officers and employees of the National Drug HQ of the Criminal & Investigation Service of the Police of the Czech Republic.

*Col. Jakub Frydrych, MSc.
Director of National Drug HQ*

KRATOM – SPECIFIKACE NOVÉ NÁVYKOVÉ LÁTKY V EVROPĚ

TOMÁŠ KRATINA^a

^a Criminal Policie Unit TOXI, Prague III, Czech Republic

Klíčová slova:

alkaloidy; alternativně zneužívané drogy; kratom; Mitragynaspeciosa; mytraginin; 7-hydroxymitragynin

Abstrakt:

Rostlina Mitragyna speciosa Korth, pocházející z oblasti jihovýchodní Asie, nazývaná „kratom“, obsahuje účinné látky mitragynin a 7-hydroxymitragynin. Tyto dva alkaloidy mají psychoaktivní účinky ovlivňující lidský organismus. Zneužívána je pro své stimulační účinky, své místo má ale i v tradiční asijské kultuře, kde je užívána pro tlumení bolesti. Svým charakterem je možno ji zařadit mezi tzv. Alternative drugs of abuse, tedy alternativně zneužívané drogy.

por. Bc. Tomáš Kratina, email: tomas.kratina@pcr.cz

Obvodní ředitelství, SKPV Praha III, 4. oddělení OOK (TOXI), Praha 3, Lupáčova 1065/11, 130 00 Praha 3

Keywords:

Alkaloids; Alternative Drugs of Abuse; Kratom; Mitragynaspeciosa; Mytraginine; 7-hydroxymitragynine

Abstract:

Plant Mitragyna speciosa Korth, originating in Southeast Asia, called „kratom“, contains the active substances of mitragynine a 7-hydroxymitragynine. These two alkaloids are responsible for the psychoactive effects affecting the human organism. It is abused for its stimulant properties, but also in traditional Asian culture is used for pain management. By it's characteristics it is known an altanalternative drug of abuse.

KONTAMINACE METAMFETAMINEM VE STAVBĚ PŘETRVÁ DLOUHO I DALEKO

KAREL LEHMERT^a, ONDŘEJ ANDRLÍK^{b,c}

^a CBRNe Forensic Samplific Laboratory – VAKOS XT, Prague, Czech Republic

^b Criminal Police 8. OOK SKPV KŘP Prague, Czech Republic

^c Department of Physiotherapy, Faculty of Physical Education and Sport, Charles University, Prague, Czech Republic

Klíčová slova:

zdravotní rizika; metamfetamin; hygiena; expoziční limity; normy

Abstrakt:

Základním nedostatkem uvedené problematiky je absence povědomí o riziku a jeho právní regulace. Ve světě existují hygienické limity a standardní postupy pro dekontaminace staveb i vybavení, v ČR se tímto problémem však nikdo nezabývá. V souladu s platnou legislativou spadá do gesce Hygienické služby Ministerstva zdravotnictví ČR jako hygiena komunální. A byť byl prokázán vztah mezi řadou specifických poruch chování a učení či tzv. „civilizačních chorob“ a nelegální výroby psychoaktivních látek, není ze strany úřadů zájem toto řešit. Narůstající ochota obyvatel postižených přítomností výroby metamfetaminu v okolí se starat o své zdraví či jen se preventivně zajímajících o riziko však úřady usvědčuje z existence celospolečenské poptávky po řešení tohoto problému.

Corresponding author:

Karel Lehmert, Ph.D., email: lehmert@cbrn.cz

Odběrová laboratoř CBRNe – VAKOS XT, Pernerova 28a, 186 00 Praha 8

Keywords:

health risk; metamphetamine; hygiene; exposure limits; standards

Abstract:

Basic defect of discussed topic is the absence of general awareness about the risk of methamphetamine contamination and its regulation. Limits and standards for decontamination of property exist in various countries round the world, but nobody is interested in the Czech Republic. According to legislation in force the Health Service is responsible for within the municipal hygiene. And although association among specific learning disorders, lifestyle diseases and illicit narcotic production has been proved, there is no interest of public authorities to solve the problem. The Increasing willingness of residents affected by illicit methamphetamine production in neighbourhood to look after their health or just precautionary interested in the risks convicts authorities of existence of society-wide request for solution of the discussed health problem.

PREDIKCE KRIMINALITY

VERONIKA MAUREROVÁ^{a*}, PAVEL KORDÍK^a

^a Faculty of Information Technology, Czech Technical University in Prague, Czech Republic

Klíčová slova:

software; predikce kriminality; umělá inteligence; strojové učení; prevence kriminality

Abstrakt:

S důrazem na efektivitu práce a s vzrůstajícím zájmem o zpracování velkých dat, strojové učení a umělou inteligenci, se prediktivní analýza stává součástí policejních aktivit, především v oblasti prevence kriminality. Například policejní hlídky jsou plánované pomocí prediktivní analýzy nejvíce ohrožených oblastí ve městě. V tomto článku je stručně vysvětlen proces prediktivní analýzy a také co obnáší zavedení predikčního systému do policejní praxe. Jako součást článku jsou prezentovány výsledky z prediktivní analýzy založené na reálných historických datech o kriminalitě z území hlavního města Prahy.

*** Corresponding author**

Ing. Veronika Maurerová, e-mail: veronika@maurerova.cz

České vysoké učení technické v Praze, Fakulta informačních technologií, Thákurova 9, 160 00 Praha.

Keywords

software; criminality prediction, artificial intelligence; machine learning; crime prevention

Abstract

Emphasis on work efficiency and the increasing interest in data processing, Machine Learning, and Artificial Intelligence caused that the predictive analysis becomes part of the police activities especially in the domain of the criminality prevention. For example, the police patrols are scheduled based on the predictive analysis the riskiest areas in the city. This article briefly explains the process of predictive analysis and also what is involved in the introduction of the prediction system into police practice. As a part of this article, the results from the predictive analysis based on real historical data on crime from the territory of the capital city of Prague are presented.

VYTĚŽOVÁNÍ VEŘEJNÝCH REGISTRŮ

MICHAL PROKOP

CZ.NIC, Interest Association of Legal Persons Prague, Czech Republic

Klíčová slova:

registr; registrátor; IP adresa; whois; CZ.NIC; abuse

Abstrakt:

V následujícím článku je čtenář seznámen s pojmem IP adresa a její roli vůči jménu domény. Zároveň je zde publikován lehký návod, který popisuje různé techniky umožňující zjistit, komu patří IP adresa nebo konkrétní jméno domény kdekoliv na světě. Techniky jsou zaměřeny na operační systémy typu Linux nebo online nástroje a služby, které jsou v některých případech nezbytné pro zjištění správce sítě, popřípadě držitele domény.

*** Corresponding author:**

Michal Prokop, email: michal.prokop@nic.cz

CZ.NIC, zájmové sdružení právnických osob, Milešovská 1136/5, 130 00 Praha 3

Keywords:

register; registrar; IP address; whois; CZ.NIC; abuse

Abstract:

In this article reader gets a brief introduction to terms, such as IP address and its connection to domain name. We also talk about different techniques, which allow us to find out who is responsible for certain IP address or domain name. Described techniques are used on Linux OS but there are also online tools and services, which are necessary for identifying network operators or domain owners.

OPERACE TAT

JAN REHÁK

National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic

Klíčová slova:

Chlorefedrin; pивní plechovky; metamfetamin; Vietnamci; Německo

Abstrakt:

Skupina pachatelů vyráběla metamfetamin z chlorefedrinu, který doposud nebyl v ČR k výrobě OPL použit a pro transport využívala velice sofistikovaný způsob, a to v pивních plechovkách.

pplk. Ing. Jan Reháč, email: jan.rehak@pcr.cz

Policejní prezidium ČR, poštovní schránka 62/NPC, 170 89 Praha 7

Keywords:

Chlorefedrine; beer cans; methamphetamine; Vietnamese; Germany

Abstrakt:

The group of offenders produced methamphetamine from chlorefedrine, which was not used in the Czech Republic for the production of OPLs and used a very sophisticated method for transport in beer cans.

PŘEPRAVA ZÁSILEK Z POHLEDU CELNÍCH SPRÁV

TOMÁŠ KLANICA

General Directorate of Customs Prague, Czech Republic

Klíčová slova:

DHL; pošta; zásilka; celní správa; kontrola; OPL

Abstrakt:

Článek pojednává o způsobech přepravy drobných zásilek mezi státy Evropy a jakým způsobem do tohoto procesu vstupují celní správy, provádějící kontroly.

*mjr. Tomáš Klanica, email: t.klanica@cs.mfcr.cz
Generální ředitelství cel, Budějovická 7, 140 00 Praha 4*

Keywords:

DHL, mail, mail, customs, check, OPL

Abstract:

The paper deals with the ways in which small consignments are shipped between European countries and how the customs administrations carry out inspections.

VÝSLEDKY MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE V OBLASTI VÝCVIKU PROTIDROGOVÝCH PSŮ MEZI CELNÍ SPRÁVOU ČR A SUNAT (CELNÍ SPRÁVOU PERU)

MARTINA STRNADOVÁ

Czech Customs Administration, Czech Republic

Klíčová slova:

Karo; SUNAT; Heřmanice; výcvik; služební pes; záchyt; instruktor; drogy

Abstrakt:

Intenzivní spolupráce mezi Celní správou ČR a SUNAT (Celní správou Peru) započala v roce 2013 podepsáním MoU (Memorandum of Understanding). V rámci tohoto vztahu se v minulosti uskutečnil rozvojový projekt, prostřednictvím kterého Ministerstvo zahraničí ČR darovalo Peru vycvičeného psa na hledání drog. Služební pes Karo byl ve Výcvikovém zařízení služební kynologie Celní správy ČR v Heřmanicích, pracujícím od r. 2005 také jako Regionální výcvikové středisko služební kynologie WCO, vycvičen v mezinárodním základním kurzu instruktorem Janem Pleskačem. Karo měl za čtyři roky ve službě na letišti v Limě velké množství záchytů drog, a to i v sofistikovaných úkrytech, úspěšně nasazován byl také v horách na peruánsko-bolivijské hranici v nadmořské výšce téměř 4 000 m n. m. Díky jeho úspěchům pokračovala spolupráce mezi českou a peruánskou stranou uzavřením dohody, na základě které VZSK Heřmanice vycvičí celkem 6 instruktorů Celní správy Peru se služebními psy. V r. 2016 tak v Heřmanicích absolvovala základní kurz kategorie vyhledávání drog a bankovek první dvojice instruktorů, Darwin Madrid Osorio a Braulio Cordova Neira, se služebními psy Dickem a Titanem. Jejich práci úzce sledovala média, těšili se i intenzivnímu zájmu velvyslankyně Peruánské republiky v ČR. V červenci 2017 uspořádalo Velvyslanectví ČR v Limě prezentaci výsledků výcviku instruktorů a služebních psů Celní správy Peru v rámci oslav 95. výročí navázání diplomatických vztahů mezi ČR a Peru, které si letos obě země připomínají, a zúčastnili se jí zástupci diplomatického sboru, MZV Peru, vedoucí speciálních útvarů pro výcvik psů policie, ozbrojených sil, veterinární správy, vězeňské služby a také Národní protidrogové komise Devida; oba instruktoři také předvedli praktické ukázky práce služebních psů vycvičených v Heřmanicích. Spolupráce mezi oběma celními správami v oblasti služební kynologie by měla pokračovat výcvikem dalších čtyř instruktorů SUNAT v heřmanickém centru a dále odbornou podporou ze strany českých kynologů při budování výcvikového střediska služební kynologie v Peru.

Keywords:

Karo; SUNAT; Heřmanice; training; service dog; seizure; instructor; drogy

Abstract:

Intensive cooperation between the Czech Customs Administration and SUNAT (Peruvian Customs Administration) dates back to 2013 when a MoU (Memorandum of Understanding) was signed between the two administrations. In terms of this relationship a development project took place within which the Ministry of Foreign Affairs of the Czech Republic donated a service dog trained for searching for drugs to Peru. The service dog, called Karo, was trained in the international training course of the Czech Customs Administration Canine Training Centre in Heřmanice, working also as a WCO Regional Canine Training Centre since 2005, by its instructor Jan Pleskač. In his four years of service at the Lima Airport, Karo had a great number of seizures of drugs, often hidden in sophisticated places, and he also had successes working in the mountains on the Peruvian-Bolivian border at an altitude of almost 4 000 meters. Thanks to his achievements, the cooperation between the Czech and Peruvian administrations continued and resulted in concluding an agreement based on which the Canine Training Centre in Heřmanice would train six instructors of the Peruvian Customs Administration. In 2016 the first couple of instructors, Darwin Madrid Osorio and Braulio Cordova Neira with their service dogs Dick and Titan, were trained in a basic training course specialized in drugs and banknotes search. Their training was closely monitored by the media and also by the Ambassador of Peru in the Czech Republic. In July 2017 a presentation of the training results was organized by the Czech Embassy in Lima as part of this year's celebrations of the 95th anniversary of establishing diplomatic relations between the Czech Republic and Peru. At this event the representatives of the Embassy, the Peruvian Ministry of Foreign Affairs, the heads of special units of police canine service, representatives of the armed forces, veterinary administration, prison service as well as Devida (National anti-drug committee) took part, and both canine instructors presented demonstrations of work of the service dogs trained in Heřmanice. The cooperation between the two customs administrations in canine service is intended so continue by training another four SUNAT instructors in the Heřmanice canine centre and also by the Czech party's professional support in establishing a SUNAT canine training centre in Peru.

MEZINÁRODNÍ FORENZNÍ DATABÁZE RELIÉF 4. ČÁST

JAN HOŘÍNEK^a

^a National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic

Klíčová slova:

Databáze; drogy; vyhledávání; shody; výstupy

Abstrakt:

Článek je čtvrtým a zároveň posledním dílem seriálu o mezinárodní forenzní databázi Reliéf. Zabývá se funkcemi pro vyhledávání podobných záchytů, procesy po nalezení shody a možnostmi výstupů.

*plk. Ing. Jan Hořínek, e-mail: jan.horinek@pcr.cz
Policejní prezidium ČR, poštovní schránka 62/NPC, 170 89 Praha 7*

Keywords:

database; drugs; search; hits; reports

Abstract:

The article is the 4th and the last part of the series about the international forensic database Relief. It deals with features of similar seizure's search, workflows after hits and possibilities of reporting.

DNY NATO 2017 A CELNÍ PROTIDROGOVÁ JEDNOTKA

MARTIN LÁTAL^a, KAREL LEHMERT^b

^a General Customs Directorate - Customs Drug Unit, Customs Administration of the Czech Republic

^b CBRNe Forensic Sampling Laboratory VAKOS XT, Prag, Czech Republic

Klíčová slova:

Celní protidrogová jednotka; Dny NATO; bezpečnostní složky

Abstrakt:

Dny NATO v Ostravě jsou největší armádně-bezpečnostní akce ve střední Evropě. Jejím cílem je prezentovat široké veřejnosti co nejširší škálu prostředků, kterými disponuje Armáda ČR a bezpečnostní složky, včetně partnerských států a hostů. Celní správa se svými zahraničními kolegy je významným prvkem chránícím bezpečnost prostřednictvím vysoce specializovaných útvarů, jako je Celní protidrogová jednotka. Ta demonstrovala svoji odbornou erudici a připravenost k potírání transnacionálního organizovaného zločinu dosud největší výstavní exhibicí.

kpt. Ing. Martin Látal, e-mail: m.latal@cs.mfcr.cz
Generální ředitelství cel - Celní protidrogová jednotka, Celní správa České republiky,
Karel Lehmert, Ph.D., e-mail: lehmert@cbrn.cz
Odběrová laboratoř CBRNe – VAKOS XT a.s., Pernerova 28a, 186 00 Praha 8

Keywords:

Customs Drug Unit; NATO Days; law enforcement

Abstract:

NATO Days in Ostrava is the largest military and security event in the Central Europe. The target is to present broad scale of resources used by armies and law enforcement agencies either domestic or foreign. The Customs Administration of the Czech Republic together with its foreign counterparts is important element protecting security through its highly specialized units such as the Customs Drug Unit (CDU). CDU demonstrated its scientific eruditeness and preparedness to fight against transnational organized crime with the largest ever exhibition.

FRANTIŠEK KALUŽA *1. 9. 1969 †21. 8. 2017

„Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným...”

Přišla smutná SMS – Fandu Kalužu postihla 16. srpna 2017 mozková příhoda a leží v komatu v nemocnici. Během pár hodin byla tato smutná zpráva potvrzena od dalších kamarádů. Zpráva, které se nechtělo věřit, ale nebyla konečná. Přišla ještě jedna – konečná. František Kaluža po marném boji lékařů 21.8. 2017 zemřel.

František Kaluža se narodil 1.9. 1969. V roce 1992 nastoupil na Místní oddělení policie České republiky v Podolí jako inspektor pořádkové služby a tím odstartoval svoji policejní kariéru. Vystudoval bakalářský směr na policejní akademii. Protože mu osud vložil do vínku boj proti nejhoršímu zlu – boj proti drogám, od 30. září 1999 začal pracovat jako kriminalista na úseku TOXI – MLÁDEŽ. V roce 2001 byl pro svoje kvalitní pracovní výkony ustanoven na místo vedoucího skupiny protidrogového oddělení SKP Praha 4. Uvědomoval si složitost tohoto boje, a tak připravoval metodiku pro problematiku toxikologie a mládeže a věnoval se prevenci. Jeho práci na této problematice ocenil ředitel národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování policie České republiky udělením čestného odznaku národní protidrogové centrály.

Volný čas rovněž věnoval bezpečnostním složkám. Byla to vojenská historie, kde byl aktivním účastníkem na vystoupení klubů vojenské historie. Nejraději vystupoval jako voják 1. Československého armád-

ního sboru. Věnoval se i historii prvorepublikové policie a četnictva. V roce 2001 byl zakládajícím členem historické skupiny Četnická pátrací stanice Praha, v rámci Klubu vojenské historie Českoslovenští úderníci. V roce 2006 se podílel na opravě hrobu vládního rady Josefa Vaňáska na hřbitově Na Malvazinkách a účastnil se všech pietních akcí, které tohoto prvorepublikového policistu připomínaly.

Pátým principem etického kodexu Policie České republiky je, že příslušníci Policie České republiky, vědomi si svého poslání, spočívajícího ve službě veřejnosti, založeného na úctě a respektu k lidským právům, vyjadřují, že osobním a profesionálním přístupem příslušníků Policie České republiky:

- nesou osobní odpovědnost za svoji morální úroveň a svůj profesionální výkon,
- chovají se bezúhonně ve službě i mimo ni tak, aby důstojně reprezentovali Policii České republiky svým jednáním, vystupováním i zevnějškem.

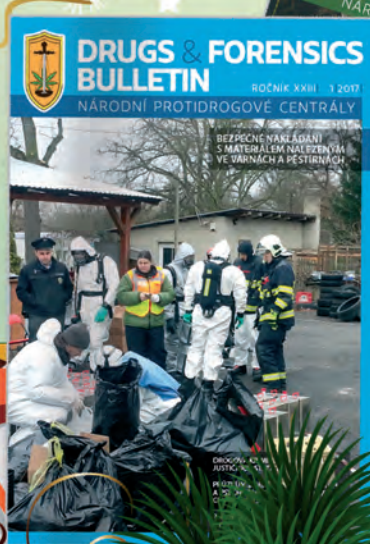
Poručík Bc. František Kaluža toto během svého krátkého života bezezbytku splnil. Smrt jej zastihla při každodenním plnění služebních povinností. Když 16. srpna 2017 toxikologický tým pod jeho vedením zadržel pachatele drogového deliktu, nikdo netušil, že je to Františekův poslední případ. Při provádění domovní prohlídky jej postihla mozková příhoda.

Policie České republiky přišla o „velkého srdcaře“ a my všichni, kteří jsme Františka znali, o velkého kamaráda.

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

*Krásné prožítí
vánočních svátků přeje
a na spolupráci v roce 2018
se těší redakce*

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

FRANTIŠEK KALUŽA
VZPOMÍNKA NA KOLEGU

VÝSLEDKY MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE
V OBLASTI VÝCVIKU PROTIDROGOVÝCH
PSŮ MEZI CELNÍ SPRÁVOU ČR
A SUNAT (CELNÍ SPRÁVOU PERU)

KONTAMINACE
METAMFETAMINEM
VE STAVBĚ PŘETRVÁ
DLOUHO A I DALEKO

MEZINÁRODNÍ FORENZNÍ DATABÁZE „RELIÉF“ 4. ČÁST
PŘEPRAVA ZÁSILEK Z POHLEDU CELNÍCH SPRÁV

PŘÍLOHA ČASOPISU DRUGS & FORENSICS BULLETIN NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY POVÍDKY Z LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

7. AŽ SE UCHO UTRHNE – Milan Dušek

„Skočil po mně z toho temného průjezdu s popelníci, zatáhl mě do něj, poválil na dlažbu a hned se mi sápal pod šaty. Než mě zalehl, kopla jsem ho do rozkroku. Zaskučel jako zvíře, ale hned mě udeřil do tváře a chytl pod krkem. Nemohla jsem dýchat. Pak mě dole obnažil...“ soukala ze sebe sedmadvacetiletá Eva Paulusová, povoláním servírka v restauraci u Lábusů, která bydlela v paneláku na sídlišti a uličkou si pravidelně zkracovala cestu domů.

Seděli jsme v autě, zatímco psovod se psem vyrazil po stopě a inspektorka Dudová s technikem prohledávali místo činu. Na 158 zavolal nějaký Holubář z protějšího domu dvacet minut po půlnoci. Když mi zadrnčel telefon, ležel jsem a civěl na akční divočinu z americké produkce. Někoho tyhle vymyšlenosti vzrušují, mne uspávají.

Obličej Paulusové byl dosud výrazně bledý a podlitina kolem levého oka kvetla do fialova. Už páté přepadení. Nazval bych ho jubilejním, kdyby nešlo o šňůru brutálních znásilnění spojených s krádežemi. Když pachatel neuspěl jako dnes, mimo kalhotky, které si jako suvenýr odnášel, popadl aspoň kabelku s mobilním telefonem. Vylíčila průběh svého zoufalého zápasu s neurvalcem a já se zeptal, zda ho už někdy viděla. Znejištěla. „Možná. U nás denně projde spousta lidí,“ připustila.

„Ale po dnešku byste ho určitě poznala, že?“

„Na tu jeho brunátnou a zarostlou tvář nezapomenu snad nikdy,“ vyhrkla a opatrně si osahávala modřinu. „Jsem pitomá.“ vzdychla. „Ale na autobus bych musela čekat.“

Vysvětlil jsem jí, co od ní potřebujeme. Když prohlásila, že učiní všechno, aby nám pomohla, protože takový grázl by se neměl volně pohybovat mezi lidmi, zavolal jsem Dudovou a požádal ji, aby Paulusovou odvezla do špitálu a po prohlídce ji přivezla k nám na nábřeží.

* * *

Z jednoho okna v poschodí domu přes ulici na mne zavolal nějaký muž, zda jdu za ním. Zaklonil jsem hlavu. „Pokud jste pan Holubář, tak ano.“

„Vchod je určitě otevřený. Manželka vám rozsvítí na schodech.“

Ve dveřích bytu vpravo mě očekávala žena blíž k šedesátce. Zimomřivě přešlapovala. Měla na sobě obnošený župan, na bosých nohách sandály. Řídké, popelavě šedé vlasy jí zplihle lemovaly obličej s propadlými tvářemi a hlubokými vráskami kolem úst. V kuchyni, u okna do ulice, seděl v pojízdném křesle skoro holo-
hlavý muž v brýlích. Napřáhl ke mně ruku. Stiskl jsem ji a v duchu se omluvil za myšlenku, že se nemusel spokojit s pouhým zavoláním.

„Přepadl tam ženu, vidíte?“ visel mi na rtech. Přikývl jsem a vyzval ho, aby mi sdělil, co viděl.

„Vlastně toho moc není,“ začal. „Většinu noci probdím tady v křesle. Z dřímoty mě probral výkřik a hluk povalené popelnice. Hned mně došlo, o co tam asi jde. Čtu přece noviny...“

„Nerozsvítilo se některé okno v okolních domech?“

„Z vozejku bohužel vidím jenom naproti a celej blok jsou nebytové prostory. Dali tam ceduli, že je to k pronajmutí, ale nic se neděje. A bydlelo tam tolik rodin, než to koupil ten Němec.“

A u nás v baráku...“ otráveně mávl rukou.

„Táto, do ničeho se nenamoč,“ zaskřehotala Holubářová z ložnice. Nevzal ji na vědomí. „Celej spodek si pronajali stánkaři z tržnice. Rákosníci. Čert ví, kolik jich v těch dvou bytech přespává a co všechno tam skladují, ale nejsou to povaleči. Každý den po sedmý přífrčí dodávka od Forda, zajede do dvora k zadnímu vchodu a nakládá. Ale jinak o nich moc nevíme, krátce po desátý už zařezávají a buděj se ráno před šestou. Na opačný straně chodby bydlej Votrubovi, on je zrovna zavřenej, čapli ho, když stříhal měděný dráty někde u trati. Ona se zdejchla s nějakým frajírkem, sotva nepochodoval do basy,“ rozpovídal se Holubář a teprve další otázka ho vrátila k události v průjezdu. Chvilí poté, co zavolal, odtud vyrazil chlap a podle budovy utíkal někam k centru. Středně vysoký, oblečený nalehko, do obličeje mu bohužel neviděl.

Poděkoval jsem a zamířil ke dveřím. Holubář jel za mnou a rozvíjel úvahu o tom, co by se mělo udělat s těmi, kteří přepadávají ženy. Podle něho by se měli střílet do týla, jako to dělají v Číně. Jasně, že jsem mu nekývl, ale občas, zvláště když v potu tváře shromáždíme důkazy a soudce takového odmítne vzít do vazby, anebo když vysloví osvobozující rozsudek, protože ho přechytračil mazaný advokát, mě podobné myšlenky pronásledují. Na rozdíl od Holubáře si nemyslím, že znovuzavedení trestu smrti za hrdelní zločiny by situaci vyřešilo. Nejdůležitější v tomhle ohledu je, aby se v této zemi zákony začaly ctít všeobecně. Aby se stalo pravidlem, že každé provinění proti nim bude potrestáno, bez ohledu na společenské postavení provinilce a množství jeho hmotných statků. Aby byli svých privilegií zbaveni advokáti, kteří na obhajobě zločinců vydělávají závratné sumy peněz, které samo sebou pocházejí z trestné činnosti.

Vrátil se psovod s policisty, kteří se s ním vydali po stopě útočníka. Pes je dovedl do příčné Balvínovy ulice a po sto metrech začal zmateně kličkovat a pobíhat. Usoudili, že násilník tam měl zaparkováno vozidlo, nebo že jeho stopu překřížili noční chodci, a další stíhání vzdali. Pachatel opustil město, nebo se v něm ztra-

til, jako ta pověstná jehla v kupce sena? Technik na místě činu taky vyšel naprázdno, nezbyvalo než čekat, jak se Paulusové podaří identikit.

* * *

Sotva jsem vstoupil do prostoru kriminálky, ve dveřích kanceláře se objevil komisař Bém. Jako vždy čerstvě oholený, ale s temnými stíny pod očima. Jeho přítomnost mě nepřekvapila, vlastně by mě spíš udivilo, kdyby tu nebyl. Zatímco se vařila voda, stručně jsem ho informoval o všem podstatném. Na pár věcí se zeptal a mlčky vyslechl upřesňující odpovědi. Přisunul mi šálek, dosedl a z toho svého zhluboka nasál aroma čerstvé zalité kávy.

„Myslíš, že ten identikit zvládne?“

„Na rozdíl od těch předchozích se psychicky nezhroutila. Ale nejsem si jistý, jak bude vypadat, až ji Milena přiveze ze špitálu.“

„No jo, to je pro tyhle ženy největší zabíračka,“ Bém se zvedl, přistoupil k plánu města s pěti praporky, které vyznačovaly místa přepadení. Žádné se neuskutečnilo ve stejném prostoru jako předcházející, skoro to vypadalo, jakoby pachatel úzkostlivě dbal na pokrytí celého obvodu města. O tom, že nejde o nahodilé akce a že se na každý svůj čin pečlivě připravuje, mohly svědčit i časové prodlevy mezi případy, pohybovaly se v rozmezí od pěti do deseti dnů.

* * *

Technik zhotovil identikit pachatele a Paulusová tvrdila, že je jako živý. Rozmnožili jsme ho, poslali všem stanicím v naší působnosti, v samotném městě ho dostala každá hlídka, která vyrukovala do ulic. Zatím to nepřinášelo kýžené ovoce.

V dopoledních hodinách jsme v Balvínově ulici šli dům od domu, byt po bytu, až se na nás usmálo štěstíčko v podobě stařenky, která v noci nemohla spát a místo oveček v posteli počítala projíždějící auta. Právě pod jejím oknem jedno tu noc stálo a dá se říct, že si ho zapamatovala jen proto, že bylo bílé. Chvilí poté, co na věži kostela svatě Anny cinklo čtvrt na jednu, přichvátil k němu muž. Připadalo jí, jako by byl opilý, ale možná to bylo jen tím, že se neustále ohlížel za sebe. Dlouho seděl v autě, už si myslela, že usnul, když nastartoval. Odjel doleva k benzinové pumpě, což je nejkratší směr k silnici opouštějící město.

Jak jsme se zpočátku přikláněli k názoru, že musí jít o místního občana vzhledem ke znalosti města, stále víc jsme připouštěli, že může jít i o člověka, který do města jezdí za prací, nebo tu v minulosti dlouhodobě pobýval. K tomu, že může být z okolí, samozřejmě přispělo svědectví stařenky, i když jsme ho brali s rezervou.

Znovu a znovu jsme probírali, zda ta přepadení páchá člověk, který má s tímhle druhem trestné činnosti zkušenosti, nebo jde o někoho, kdo to – třeba ze zvědavosti – zkusil a zachutnalo mu to. Opakovaně jsme prověřili všechny známé a evidované úchyláky, ale buď ještě seděli v nápravných zařízeních, nebo na inkriminovanou dobu měli alibi, které se nám nepodařilo nabourat.

Nikde se neobjevily věci, které obětem zcizil. Bílých aut jezdilo v okrese k padesátce...

* * *

Pokud jsme se domnívali, že po neúspěšném přepadení Paulusové se pachatel bude delší dobu rozhlížet, nebo s tím dokonce na nějaký čas přestane, mýlili jsme se. Po pravdě řečeno, dost nás zaskočilo, když o sobě dal vědět už za pouhé dva dny, snad jako by nám chtěl dokázat, že na něj nemáme.

Ve čtvrtek večer, tři minuty po půl jedenácté, Tyršovou ulici projížděla hlídka městské policie. Náhle z uličky za parčíkem vyběhla mladá žena a auto se dvěma strážníky ji málem srazilo. Když jim sdělila, že ji cestou k domovu překvapil nějaký muž, který se vynořil z keřů, srazil ji na zem a pokoušel se ji dostat pod sebe, a jako důkaz svého tvrzení předala rukáv, který utrhla násilníkovi z bundy, uvědomili si, o koho může jít, a ihned kontaktovali kriminálku.

Zatímco uniformovaní policisté obsadili obě silnice vycházející z města a prováděli důkladné kontroly vozidel, komisař s inspektorkou Dudovou se ujali přepadené a my vyrazili za psem. Vedl nás uličkou k parčíku, kterým dívka procházela, aby se dostala k vilové čtvrti. Prodrali jsme se okrasnými keři, zahuli uličkou k pivovaru. Podle oplocení rozsáhlého objektu jsme se dostali do ulice, která mířila k autobusovému nádraží. Už jsme ho měli na dohled, když pes označil jednu z popelnic, připravených k rannímu svozu odpadků. Z ní jsme vylovili tmavou šušťákovou bundu bez levého rukávu. U nejbližšího přechodu pro chodce jsme však stopu ztratili.

Od jednoho nástupiště právě odjížděl autobus, do dvou jiných nastupovali cestující, převážně lidé z odpoledních směn v místních fabrikách. Lustrace nastoupených, ale i těch, co na příjezd svého spoje teprve čekali, nepřinesla očekávaný výsledek. Neúspěšně probíhaly i nepřetržité kontroly na výpadekách. Postupně jsme navštívili všechna místa, kam se unikající pachatel mohl uchýlit: restaurace, bary, hotely, noclehárnu a azylový dům katolické charity. Pročesali jsme vlakové nádraží včetně odstavené soupravy v kolejišti, ale všechno bez výsledku. Hodinu po půlnoci komisař akci ukončil.

* * *

„Jestli zvrzal tu Paulusovou, tak s Jelínkovou šlápl úplně vedle,“ prohlásil Bém, když jsme pak v jeho kanceláři srkali kávu, která nám měla zbystřit myšlenky. „Delší čas dělá karate. I dnes se vracela z cvičební hodiny. Dostal ji sice na zem, ale ne udržel tam, byla na něj moc hbitá. Když mu došlo, že by ho mohla paralyzovat a co by to pro něj znamenalo, vzal nohy na ramena. Rukáv, který mu uškubla, evidentně patří k bundě, co jste vytáhli z popelnice.“ Komisař se odmlčel a rozhlédl se po nás. „Jenomže my potřebujeme chlapa, který ji nosil. Nemůžeme si dovolit, aby to provedl znovu. Po výprasku, který mu Jelínková uštědřila, se jeho agresivita může zvýšit. Stručně řečeno: Obávám se, aby si příště nevzal kudlu, nebo dokonce bouchačku.“

„Pokud mu dala zabrat,“ ozval se inspektor Pecka, „někam zaleze a bude si lízat rány.“

„Nebo se naopak splaší. Podle mne,“ odkašlal jsem si, „nejvíc připadá v úvahu autobus na Rázovou, který projel ještě bez kontroly. Ale proč by riskoval, že ho z něj vytáhneme? A proč by použil autobus, když má k dispozici auto?“

„Pokud ho skutečně má. Co navrhuješ, Františku?“

„Počkat, až se rozední, procourat autobusové nádraží, vyptávat se a ukazovat identikit. Nevynechat ani řidiče autobusu.“

„Existuje ještě jedna možnost,“ dodal Pecka. „Že zůstal ve městě. Třeba tu má nějakého kamaráda.“

„Dost řečí. Jelínková ho na portrétu bezpečně poznala, takže už víme, že jdeme po správném chlapovi.“ Komisař se podíval na hodinky. „Zdřímnete si a v sedm pokračujeme.“

* * *

Zatímco kolegové navštěvovali domy v ulicích k autobusovému nádraží, mým úkolem byli řidiči. Nejvíc naděje jsem vkládal do spoje na Rázovou. Příslušně označený autobus parkoval mezi odstavenými za budovou, kde byl v přízemí bufet a čekárna, v patře kancelář dispečera a odpočinkové prostory pro řidiče. Chvilí jsem vozidlo obcházel, než se vydám k dispečerovi, abych zjistil, kdo jel noční linku, když jsem v autobuse zaznamenal pohyb. Ze zadního sedadla se zvedl subtilní muž v modré košili a uličkou šel dopředu. Sotva usedl za volant, zatřásl jsem na dveře. Zadíval se mým směrem a zamračil se. Mlčky jsem na sklo připlácl služební průkaz. Otevřel mi, ale hned mě upozornil, že za patnáct minut má odjezd a ještě musí napsat papíry. Byl téměř holohlavý, ale nebylo mu ani čtyřicet.

„Dlouho vás nezdržím. Podívejte se na tohle,“ podal jsem mu portrét podezřelého. „Už jste ho někdy viděl?“

„Copak provedl?“ Zvedl hlavu, zapátral mi v obličej.

„Potřebujeme od něj nějaké svědectví.“

„Nedělejte ze mě hlupáka,“ ušklíbl se. „Jdete po něm, co?“

„Tvrdil jste, že pospícháte. Co kdybyste mi sdělil, kde ho najdu, a zbytek ponechal na nás? Moc nerad bych se vás vyptával jinde...“

„Nevyhrožujte. Je to Venca Horyna z Rázové. Chodil jsem s ním do školy. Dojížděl.“

„Kdy a kde jste ho naposled viděl?“

„Minulý týden ve středu. Ale bylo dost lidí, jen jsme si kývli. On Venca toho stejně moc nenapovídá.“

„Večer jste ho do Rázové nevezl?“

„Ani náhodou. Je to všechno?“

„Jaké má auto?“

„O žádném nevím. A pochyboval bych, že má řidičák.“

„Poslední otázka. Je ženatý?“

„Na ženský neměl čas. Fotr jim zdrhnul, starší ségra se vdala, jemu na krku zůstala dementní máma.“

„Žije s postiženou matkou?“

„Žil. Nějak ke konci března umřela.“ Řidič se po-

díval směrem k nástupním ostrůvkům. „Papíry už neudělám. Jestli mně přijde kontrola... Když ho nenajdete v Rázové, může být u sestry. Bydlí někde u pivovaru. Marta Chládková, ten její má sběrnou starého papíru, železa a barevných kovů. Jsou prý docela zazobaný.“

Poděkoval jsem za informace a vystoupil. Autobus s otevřenými dveřmi zamířil ke stanovišti, kde přešlapovali netrpěliví cestující.

* * *

Usedl jsem do auta a plavovlasou Milenu Dudovou dirigoval do Pivovarské ulice. Na ženu, která tam venčila dobrmana, jsem zavolał, zda zná paní Martu Chládkovou. Ukázala na domek s novou střechou a stejně čerstvou bílou fasádou. Nad brankou i bránou se klenuly železné oblouky porostlé vinnou révou, která se přilnavě plazila i po dřevěném plotě.

Než jsem zazvonil, rozeplnul jsem si sako, abych si uvolnil přístup k podpažnímu pouzdru. Léta na kriminálce ze mne učinila podezřívavého člověka. Uvnitř mohl být ten, který má na svědomí pět žen, pokud se všechny přihlásily.

Ocitl jsem se tvář v tvář vysoké rusovláscce ve vy-pasovaném tričku a černých kožených kalhotách, nevy-padala ani na dvacet. „Máti je ve sběrně,“ pravila s jakýmsi štítivým výrazem ve zkráceném obličejí a chystala se přibouchnout. Zabránil jsem tomu.

„Třeba mi pomůžete vy, slečno. Potřebuju si promluvit s panem Horynou. Předpokládám, že jde o vašeho strýce.“

„Je pošahanej.“ Ušklíbla se a jiskřička zájmu, která jí předtím proskočila očima, pohasla. „Máte smůlu, asi před půl hodinou šel k autobusu.“

„Kdy k vám včera přišel?“

„Nebyla jsem večer doma, ale podle mámy dost pozdě. Lituju, že jsem vás zklamala, budete si muset za ním zajet do Rázové. Poslední barák vlevo, má plechovou střechu. A teď mě omluvte, spěchám za kámoškou.“ Energicky přirazila dveře.

Mobilem jsem informoval Béma a ten rozhodl, že Horynu neprodleně zadržíme. Poslal nás do Rázové, abychom ho sebrali hned, jak vystoupí z autobusu. O dvě ulice dál jsme přibrali dva kolegy a spěšně opustili město. Milena přišlapovala plyn. Jezdila rychle, ale spolehlivě.

Na dohled Rázové jsme předjeli linkový autobus a dali znamení, aby zastavil. Zajišťovaný Peckou jsem přiběhl ke dveřím, které se s posykáváním otevřely.

„Zase vy?“ poznal mě řidič a zamračil se. „Jestli si myslíte, že jsem vám lhal...“ začal podrážděně, ale přerušil jsem ho: „Jede s vámi?“

„Musel by být duch...“ Zašklebil se, rychle mu otřnul. Pro jistotu jsem nastoupil a prohlédl si pasažéry. Několik dětí předškolního věku a ženy s napakovanými taškami. Nepochybně se vracely z nákupu v některém marketu, kde se dá nakoupit levněji než ve vesnickém konzumu. Když jsem opouštěl autobus, řidič za mnou vyslal výsměšnou poznámku. Pak si na nás ještě zatrioubil, než jsme mu uvolnili cestu. Blesklo mi hlavou:

„Co když mě ta holka vědomě obelhala? V tom případě Horyna vezme nohy na ramena a jeho hledání se zkomplikuje... Nezbyvalo, než se znovu spojit s komisařem.

* * *

Na dohled posledního domku v Rázové, jsme vystoupili z auta a pokračovali po svých.

Na první pohled stavení vyhlíželo dost zchátrale. Šikmá plechová střecha už zoufale volala po náteru, omítkou místy prosvítaly cihly. Podle oken jsem odhadl, že uvnitř budou nejvíc tři místnosti. Jedno bylo pootevřené, což mohlo znamenat, že je Horyna doma a větrá. K sousední chalupě se táhla asi stometrová louka, k lesu byl lán vzrostlé kukuřice. V něm by se nám mohl lehce ztratit! Napadlo mě a poslal jsem Pecku s druhým kolegou dozadu, s Milenou jsme se přikrčili za živým plotem.

Když dorazila posila s psovodem, nebylo už na co čekat. Vytvořili jsme jakousi rojnici a začali se přibližovat ke vchodu do stavení. Najednou z toho pootevřeného okna práskl výstřel, ale kulka prosvítila někam k silnici. Zalehli jsme se zbraněmi v pohotovosti.

„Nedostanete mě, parchanti!“ zaječel uvnitř a z jeho rozřeseného hlasu čísel panika.

„Horyno, vzdejte to, nemáte šanci,“ odpověděl jsem, aby ho třeba nenapadlo, že jsme se po první ráně podělali.

„Nemám s těma ženskýma nic společného,“ křičel, ale vypadalo to, jako by o své nevině chtěl přesvědčit hlavně sám sebe.

„Máte nás za hlupáky? Podle portrétu, který jsme zhotovili na základě údajů ženy, kterou jste přepadl v tom průjezdu s popelnicemi, vás poznala ta včerejší dívka. A taky řidič autobusu, se kterým jste chodil do školy. Stačí?“

„Všichni lžou!“ rozkřikl se a znovu vypálil. I tato

kulka nad námi prolétla, aniž by někoho ohrozila. Zamyslel jsem se: Je Horyna tak špatný střelec, nebo nás pouze straší? V kapse mi zavibroval mobil. *Vlezu tam*, napsal Pecka. Nebyl to nejlepší nápad, ale bylo mi jasné, že kolega už mobil ne-vezme. Přilezl jsem k psovodovi, vysvětlil mu situaci a přikázal, aby se přesunul za barák a do akce se zapojil.

Možná pět minut bylo ticho, pak uvnitř třesky dva výstřely. Něco se tam dělo a já potřeboval vědět, co. Rozběhl jsem se k oknu s pocitem, že pokud to Pecka chytil, do smrti si to neodpustím. Ale naskytl se mi příznivější obrázek. Horyna se s vyděšeným výrazem mačkal do kouta, pistole ležela na podlaze, před ním stál ve střehu pes, vrčel a cenil tesáky.

Pecka nám otevřel a my se nahrnuli dovnitř. Podle zranění zadrženého se dalo usoudit, jak jeho střet s Brixem proběhl. Zakousl se mu do ruky, ve které držel zbraň, a protože se ho pokusil kopnout, zahryzl se mu i do lýtky.

Dalším překvapením pro nás byla dřevěná krabice s injekční stříkačkou, lžící, zbytkem svíčky a krabičkou zápalek, na podlaze se jako had kroutila gumová hadička. Nejspíš jsme Horynu překvapili ve chvíli, kdy se hodlal povzbudit vpichem heroinu do žíly.

Navzdory tomu, co prohlašoval, než jsme se ho zmocnili, ve vyšetřovací vazbě se zhroutil a všechno na sebe prozradil. Přepadených žen bylo víc, než jsme měli zdokumentováno. Jeho trestná činnost začala po smrti matky. Najednou jako by chtěl dohnat, co v letech, kdy se o ni staral, zanedbal. Velmi se mu zalíbilo, že se ho jeho oběti bojí a že nad nimi má neomezenou moc.

Po výslechu jeho sestry Marty, který potvrdil, že se k ní uchýloval, kdykoliv byl ve městě, převážně v nočních hodinách, uvažovali jsme i o jejím obvinění. Ale po konzultaci se státním zástupcem od toho upustili.

8. BERMUDSKÝ TROJÚHELNÍK – Lubor Falteisek

Byla sobota pozdě odpoledne. Vytáhlý a ve tváři pobledlý teenager Mirek Karásek se rozvaloval v křesle. Líně se podíval z okna, pak vstal a udělal dva kroky, aby zvedl telefon, který několikrát protivně zavřeštěl. Babička ho hned zahrmla přívalem slov, a tak si sedl zpátky do křesla, podepřel si bradu rukou a sluchátko držel jen tak ledabyly u ucha. Mlčel. Když vešla do pokoje matka, rychle jí ho podal.

„Ale samozřejmě, mami, v sobotu ti ten vysavač přivezeme, vždyť jsme o tom přeci už mluvili, nemusíš se bát,“ řekla matka uklidňujícím hlasem a pohlédla na Mirka, který se dloubal v nose. „A nech si ho tam klidně celý týden, my to tu už nějak vydržíme.“

„Babička si chce vyzkoušet ten náš nový lux,“ řekla matka celkem zbytečně. Vždyť syn ten hovor slyšel.

Mirek se protáhl, zívá a řekl: „Večer půjdu za klukama. Tady je to nuda.“

„No jen si jdi, ale vezmi navrátila,“ zatvářila se přísně. „Ne, že přijdeš ve dvě ráno jako poslední.“

Syn odfrkl, s limitem příchodu zřejmě nesouhlasil.

„A nech toho šklebení, Miri. Zítra se koukej učit, nebo tu maturu nakonec neuděláš! Táta je inženýr, zástupce ředitele, a ty prolejšáš průměrou s odřenýma zádkama,“ řekla matka stroze.

„Mami, je mi osmnáct!“ zaprotestoval Mirek a přehodil nohu přes nohu. „V tomhle věku už některý kluci žijou sami v podnájmu,“ zašklebil se a vrhl pohrdavý pohled na masivní staré hodiny, které hlučně odbíjely šestou hodinu.

Matka přecházela nervózně po pokoji. Měla už na sobě večerní šaty, ale vlasy jí ještě padaly do očí. „Jdeme dneska do divadla, ale kde je táta?“ podívala se ke dveřím. „Začíná to v půl osmý, už by tady měl být...“ Vzala mobil a našla si v paměti manželovo

číslo. Úsečně jí odpověděl jen pár slovy – že je už na cestě.

Syn vstal a pustil rádio. Naladil tam nějakou divokou kapelu a začal do rytmu bouchat pěstmi do opěradel křesla. Asi je v tu chvíli považoval za náhradní bicí soupravu.

Matka se zavřela v koupelně. Za pár minut byla zpátky a v ruce držela krabičku na šperky. „Neviděl jsi někde ty moje náušnice s hvězdičkama?“ ptala se rozčileně.

„Který?“ pootočil Mirek hlavu a nasadil nechápavý výraz.

„No vždyť ti to říkám, ty nový, krásný, s těma třema hvězdičkama,“ zopakovala matka.

„Tak jdi bez náušnic,“ odsekl syn.

„Blázníš? Na Shakespeara?“ otočila se na něj matka.

„To bych si připadala jako polonahá...“

Syn zakroutil nesouhlasně hlavou. „Asi už sama nevíš, kam sis je schovala.“

„Měla jsem je na sobě asi před týdnem a určitě jsem si je dávala zpátky do téhle krabičky,“ vzdychla a zatařila se nešťastně. „Chci se je dnes večer vzít, tak mi je pojd' pomoci hledat, Miri,“ zaprosila a ukázala rukou ke dveřím. „Prohlídni to tam, třeba budeš mít větší štěstí.“

Mirek vstal a odklátil se do koupelny. Natáhl se až nahoru, kam matka stěží dosáhla, a našel jinou krabičku se šperky. „Tak si vezmi tyhle,“ podal ji matce.

„Ach jo, není to sice ono...“ vzdychla znovu, ale rezignovaně si zacvakla do uší jiné zlaté náušnice. Tyhle měly krásnou, jemně vycizelovanou kytičku.

Mezitím přišel otec. Rychle se najedl, a manželka už ho pobízela, aby se pustil do převlékání. Když si uvažoval kravatu, začala mu líčit, jak před chvílí marně hledala své nejmilejší náušnice a že babička chce půjčit ten jejich nový lux, takže jí ho tam cestou zavezou. Rezignovaně přikývl a řekl: „Máš pravdu, Věruško.“

* * *

Nadšená paní Věra s unaveným manželem Oldou se vrátili z divadla kolem jedenácté a hned šli spát. Až ráno zjistili, že Mirek v noci vůbec nepřišel domů. Dostavil se před polednem, byl bledší než obvykle a matce přiznal, že to včera večer s tím slavením trochu přepískli. Zůstal potom spát u kamaráda, nebude přece utrácet své mizerné kapesné za taxíka.

„A proč jsi nedal o sobě vědět? Doufám, že to bylo zcela výjimečné,“ řekla matka přísně a sjela ho pohledem. Otec vážně pokýval hlavou, ale pak mávl rukou. „My jsme, Věrko, nebyli jiní...“

Odpoledne matka viděla, jak si syn rozkládá na stole učebnice a sešity a civí do nich, a tak se na něj poprvé ten den usmála a přinesla mu z ledničky koláč.

Mirek zahrál slušného syna. Poděkoval, pochválil koláč, a když ho dojedl, požádal matku, jestli by mu mohla dát kapesné na příští měsíc dopředu, protože se včera trošku rozšouplí a všechno utratil. „Nechtěl jsem před kamarády vypadat jako švorcák, no uznej,“ hodil po ní očima.

Matka se na něj dlouho dívala, připadal jí nezdravě bledý, asi by měl chodit víc ven, napadlo ji. Pak beze slova odešla, ale asi po deseti minutách, když dělal, že se poctivě učí, dokonce si začal chystat nějaký domácí úkol, se tiše vrátila a položila na vzdálený kraj stolu pětisetkorunu.

Něco přátelsky zavrčel a olízl konec propisovačky. Chvilí bankovku pozoroval, jako by čekal, že se začne hýbat a sama popoleze blíž k němu, ale pak ji rychlým pohybem schoval do kapsy.

* * *

V následujících třech týdnech se v rodině Karáskových začaly dít prapodivné věci. Někam zmizela zlatem zdobená secesní vázička, kterou ovšem už dlouho nepoužívali a stála v rohu nahoře na knihovně. Paní Věra dostala od kohosi květiny a usmyslela si, že je dá do té starožitné vázy, ale nikde ji nemohla najít. Celý večer přemýšlela, kam ji tak mohla zastřít. Nevzpomněla si.

Potom nebyl k nalezení jeden menší obraz, který měli v ložnici na skříní, protože se jim nikam nehodil. Byl na něm vyobrazen jakýsi potůček protékající zimní krajinou, taková náladovka. Paní domu ho schválně nechtěla nikam pověsit, říkala, že z něj jde na ni zima...

Na obrázek usedal prach, pár let už ho neměl nikdo v ruce, ale najednou si matka v záchvatu pořádkumilovnosti vzpomněla, že ten prach utře. Přinesla si schůdky, aby viděla, kolik je na skříní prachu. Bylo ho tam dost – zato obraz chyběl. Zbyly po něm jenom pravidelné světlejší obrysy.

„Proboha!“ vykřikla matka. „Byl to originál! Dědictví po tetě z Kolína!“

„Cože?“ otočil se na ni manžel Olda a skoro až posměšně řekl: „Vždyť jsi ten obraz neměla ráda! Kdybys chtěla, mohl už dávno někde viset. Nebyl by to problém, místo by se našlo.“

* * *

Ve středu je navštívila babička. Přinesla trubičky se šlehačkou, podebatovala o životě a taky si výrazně pochvalovala, jak je ten nový vysavač skvělý. Dokonce naznačila, že kdyby nevěděli, jaký dárek pro ni vybrat na Vánoce, nebránila by se...

Babička odešla – a v kuchyni nebyl k nalezení starý mosazný hmoždír. Ještě včera stál na okraji poličky. Byl to krásný kousek. Taková hloupost, řeklo by se, ale kam se poděl? Nikdo neviděl, že by si ho babička strčila do tašky. A přitom ho původně dostali od ní... Vlastně ho nepotřebují, už dávno melou koření na elektrickém mlýnku, hmoždír s paličkou sloužil už jenom jako kuchyňská dekorace. Ale stejně, byla jsem na něj zvyklá, pomyslela si paní Věra a v duchu uznala, že konec konců patřil původně babičce, tak si ho možná chtěla vzít zpátky a bylo jí hloupé o něj říkat.

Pan Olda zase jen mávl rukou. „Byl to starej krám, toho nelituju,“ přešel tu ztrátu jednou krátkou větou. „Pro mě je důležitější, co se teď po brexitu odehrává na londýnské burze.“

„Co se to v tomhle bytě děje,“ rozzlobeně se paní Věra pustila do manžela. „Buď žijeme v bermudským

trojúhelníku, nebo jsme rodina neuvěřitelných borderlárů!“

„No na mě se nedívej, já hmoždír neměl jaktěžív v ruce,“ bránil se se smíchem. Jenže u paní Věry to třetí záhadné zmizení nepotřebného starého harampádí, jak se o těch skoro nepoužívaných věcech její manžel vyjadřoval, zaselo zrno pochybnosti. Napadaly ji samé fantastické varianty.

První: Babička sem tajně chodí, vždyť má klíče, a bere si zpátky věci, které jim kdysi dala.

Po smrti dědy žije sama a stala se z ní nejspíš fetišistka!

Přemýšlela, ale nakonec to sama zavrhl jako nepravděpodobné. Babička by na skříň pro ten obraz v žádném případě sama nevylezla. Táhne ji osmdesátka a jakýmkoliv sportovním výkonům se vždycky zdaleka vyhýbala.

Anebo je to jinak a má v tom prsty Olda? Možná si nabrknul nějakou ženskou, která má ráda staré věci, a on je doma bere a nosí jí je jako dárky. Schválně vybírá takové, co už nepoužíváme, aby mi to co nejvíce vadilo. No, to by od něj bylo vlastně docela ohleduplné, zamyslela se.

A co když je za tím Mírek, napadlo ji. Třeba by takhle těmi dárky mohl obměkčovat nějakou učitelku na průmyslovce, která miluje starožitnosti, aby ho nechal propadnout? No, kdyby to pomohlo, řekla si pragmaticky, čert vem těch pár starých krámů... Jenže pak si vzpomněla na ty ná-ušnice. Její syn by přece neukradl a nedal nějaké učitelce její docela zánovní zlaté náušnice!

A co by s nimi dělala, vždyť by je ani nemohla veřejně nosit, mohly by se někde potkat... Ne, to neštymuje, odvrhla i tuhle třetí možnost.

Paní Věra za těmi záhadnými ztrátami cítila ženskou ruku... Byl to jenom pocit, nic moc racionálního, ale byla si skoro jistá, že chlapi nějaké staré vázičky a nepoužívané hmoždíře skoro ani nevnímají...

* * *

Další neděle byla docela obyčejná, ospalá. Pan Karásek se díval na televizi a pak usnul, poznamenal předtím, že v pondělí bude mít dlouhý den, a tak ho manželka radši nebudila. Syn zase někde trajdal, vidali ho teď čím dál méně. Chodil domů až pozdě večer, vždycky si něco našel v lednici, slupnul to a pak se zavřel ve svém pokoji. Matka s ním skoro nemohla mluvit, po každé jen odsekl, že se jde učit, a tak ho radši nechala být, nechťela ho otravovat, když je s tím učením tak naštítu. A paní Věra si probírala šatník, dopředu si rozplánovala, hezky den po dni, v čem bude chodit příští týden do práce, a sem tam si něco vyžehlila.

Prostě obyčejná neděle.

Ale po ní přišlo neobyčejné pondělí.

Paní Karásková se stavila s kamarádkou na kafi, a tak dorazila domů až po šesté. Vyšlapala schody do patra, strčila klíč do dveří – ty se ale samy otevřely. Zůstala stát v předsíni a nabírala dech. Všechno jí najednou bylo jasné... Teď jenom opatrně zjistit, jestli ten zloděj

není ještě uvnitř. Udělala pár kroků a ode dveří si prohlížela pokoj. Dvířka u skříně byla pootevřená, ale tak je mohla ráno nechat ona. Jedna židle od jídelního stolu stála bůhvíproč u okna, jinak nezpozorovala nic zvláštního.

Prošla se místností a zjistila, že dveře na balkon jsou špatně zavřené... A zmizelo rádio, takové malé, zatímco těžká hifi skříň s CD přehrávačem zůstala na svém místě. Ze skříně zmizel dalekohled, ze zásuvky stolku malý fotoaparát... Ale nebyl už nejnovější, utěšovala se paní Věra. A v její příruční šperkovnici chyběly dva náramky, takové ty tenké. Ještě že si ty drahé náhrdelníky i ten starožitný náramek dávám do skříňky mezi prádlo, pomyslela si ulehčeně. Počítala ztráty. Připadalo jí, že to není zase tak hrozné. Zloděj možná neměl moc času, aby tu všechno prohledal.

A pak se ještě jednou bedlivě rozhlédla po místnosti. Něco jí tu chybělo, ale co? Obrazy jsou snad všechny na svém místě.

Když volala manžela, trochu se jí třásl hlas. Snažil se ji utěšit. „Hlavně že nám nic neponičili,“ bral to s bohorovným klidem. Zkoušela volat i Miriho, ale ten byl nedostupný.

Ani nevěděla, že Oldřich, hned jak skončili hovor, zavolal policii.

Posadila se ztěžka na židli, trochu se jí z té události podlamovaly nohy. Zírala před sebe – už to mám, blesklo jí náhle hlavou. Zmizely jejich stolní hodiny, překrásný kousek s vyřezávanými postranicemi a důmyslným strojem s bicím systémem, důkladná německá práce. Byly předválečné, patrně z třicátých let, tedy už starožitnost. A teprve když viděla, že hodiny nejsou na svém místě, paní Věra zoufale vykřikla a dala se do pláče...

* * *

Do půl hodiny se dostavil poručík Homolka a s ním přišel ještě policejní technik. „Vilímovský,“ představil se. Poručík odmítl kafe, ale nakonec si dal zelený čaj. A všechno si pečlivě zapisoval.

Ve skříní našli vypáčenou malou pokladničku, kam si dávali doklady, rodné listy a tak, a byla v ní taky nějaká hotovost. „Moc tam tentokrát nebylo, asi tak dva tři tisíce,“ vzpomínal si pan Karásek.

Rádio nestálo za mnoho, ale dalo se snadno odnést. Jeho hodnota byla s bídou tisícovka, podobně na tom byl dalekohled a o trochu lépe foťák. Zato staré bicí hodiny, to byl parádní kousek. „No, deset tisíc je málo,“ zamyslel se pan Karásek, když se ho policista ptal, na kolik odhaduje jejich hodnotu. A paní Věra, když si jakožto praktická žena uvědomila, že jsou proti krádeži pojištěni, se nechala slyšet: „Kdepak deset, zato bys je nepořídil, tak dvacet, ale spíš víc, řekla bych třicet tisíc korun. Takové už dneska neseženete.“

„To jistě,“ řekl poručík a opět si všechno zapsal. Chvilí se polohlasem bavil s technikem. Zkoumali stopy.

„To je divné, vstupní dveře jsou neporušené,“ utrousil technik. „Buď je nezamkl někdo z rodiny, nebo mu-

seli mít klíč či šperhák. Ale můžu ještě ten zámek rozebrat a prohlédnout ho.“

„No prosím, tak jsme si to nakonec zavinili sami,“ řekl trochu rozzlobeně otec Karásek.

„A pokud jde o klíče, máme je jenom my. A pak ještě babička,“ řekl polohlasem po krátké odmlce a úkosem se podíval na manželku. Takhle bonzovat tchyni, to se mu nezdálo úplně košer.

„A víte určitě, že jste ráno zamkli?“ obrátil se na něj poručík.

„To jistě, vždycky přece zamykáme,“ vrhl pohled na manželku. „A taky nás ještě nikdy nevykradli,“ dodal nešťastně.

„Kdo odcházel poslední?“ zajímal se policista. A technik se mezitím snažil nalézt cizí otisky prstů. Zatím byla jeho snaha marná. Pachatel měl nejspíš rukavice.

„No, já už krátce po sedmé,“ řekl pan Oldřich. „Odcháším jako první.“

„A já v půl osmé,“ přidala se manželka. „No, dneska asi tak ve tři čtvrtě na osm,“ opravila se rychle. „A po mě syn. Ten má školu od půl deváté.“

„A kde je teď?“ ptal se suše poručík.

„Ten chodí domů až večer,“ řekla paní Věra. „Ale ještě nikdy nenechal odemčeno,“ začala syna bránit.

„Dobře. Jestli má telefon, dejte mi prosím číslo. Zvoláme ho.“

Pak se vyšetřovatelé přesunuli na balkon, dveře z pokoje byly jenom přivřené. Žádné stopy však nebyly nikde patrné. Radili se, byt je sice v prvním patře, ale na zem je to, měřeno od zábradlí, dobré tři metry, spíš tři a půl. „To by ti lupiči riskovali, že si třeba zlomí nohu nebo vykloubí kotník, kdyby tudy chtěli uprchnout,“ poznamenal poručík. „Pokud to ovšem nebyli nějaký horolezci nebo sportovní skokani.“

„No, víte, pane kriminalisto,“ popošla k němu paní Karásková, „nám se tady začaly ztrácet věci už asi před měsícem. Tedy po jednom, ne najednou. Šlo vcelku o staré krámy, to je pravda, až na jednu věc. Moje zlaté náušnice. Ale možná jsem je někam uložila a zapomněla kam...“

„A proč jste to nehlásili?“ zvedl muž obočí.

„Počkejte, teď jsem si na něco vzpomněl,“ rozzářil se najednou pan Oldřich. „Jedny klíče od našeho bytu bude mít taky naše sousedka, paní Havlíčková. Ale je to už starší osoba, ta by určitě nic neukradla. Zalévala nám tu květiny, když jsme byli na dovolené, a já jsem si ty klíče od ní zapomněl vyzvednout.“

„Ale tos mi ani neřekl,“ zamračila se na manžela paní Věra.

Poručík ožil: „A nemá ta paní sousedka nějakého syna?“

„Má, jenže ten bydlí asi sto kilometrů odsud. A ten má dceru, která tu asi půl roku žije s babičkou, asi něco studuje. Je jí něco přes dvacet, taková hubená, ale vídám jí tu málo,“ pospíšila si paní Karásková s odpovědí. „Jméno si nepamatuju, nějak jako Kornélie nebo Kleopatra, prostě něco legračního,“ chytla se za pusku.

Poručík kývl: „Tak dobře, děkuji vám, my si ji najdeme,“ loučili se policisté. A cestou ještě obhlédli chodbu a dveře do bytu.

* * *

Paní Věra hned vytočila číslo syna Mirka, aby mu sdělila tu novinu.

Telefon dlouho vyzváněl, a pak ho vzal nějaký kluk. Přeskakoval mu hlas, když říkal, že Miri teď nemůže k telefonu, šel na záchod, není mu nějak dobře.

„Ne nikam pro něj jezdit nemusíte, to se spraví, on přijde určitě sám nebo ho přivede ta jeho holka,“ sděloval neochotně kluk. „Je to jen nějaká chvilková nevolnost, nic vážného,“ mlžil a zasmál se, ale vyznělo to jako řinčení plechu.

„Poslyš, a jaká holka, o koho jde?“ ptala se zvědavě paní Karásková. Ale kluk rychle zavěsil.

Asi za půl hodiny Miriho telefon sám zazvonil.

„To jsem já, Pardál,“ zazněl z mobilu stejný hlas jako předtím. „Víte co, tak si radši pro toho vašeho jelimánka přijedte. Vyvádí tu jako šílenec. Ještě nám to tu rozfláká, pitomec jeden.“

A pak zhruba popsál, jak se dostanou na prázdný statek hned za městem. Prý se tam náhodou sešli. Až přijedou, ať třikrát zatroubí, aby věděli, kdo to je.

Oldřich Karásek hned vyrazil. Místo našel pomoci navigace celkem snadno, ale když zatroubil podle dohody, nikdo z vrat poničené budovy nevycházel. Zatroubil ještě jednou, a pak začal statek obcházet. Vtom viděl z postranního vchodu vycházet kluka v kapuci, který podpíral jeho syna. Ten nahlas pořád něco nesrozumitelného blábolil.

Kluk vstřčil Mirka panu Karáskovi do náruče a rychle zmizel. Poznamenal jen: „On ten perník sám chtěl, hrozně o to stál, fakt. Je to jeho vina, my jsme nevěděli, že ho ještě nikdy neměl. Vzal si ho prostě moc.“

„A to mu je tak špatně z toho perníku?“ zeptal se pan Oldřich. Ale kluk už dávno zmizel ve tmě. „To je divný, Mírek na sladký nikdy nebyl, proč by se teď najednou přejedl perníkem?“

A že by mu z toho bylo takhle špatně?“ Uvažoval nahlas otec.

Jel se synem rovnou do nemocnice. „Chová se jako opilý,“ řekl přijímacímu lékaři, „ale alkohol z něj cítit není...“

Ten jen pokýval hlavou a poznamenal, že se chová vcelku standardně vzhledem k pozitivnímu prostředku, čemuž pan Karásek zrovna moc nerozuměl. Ale hned tu zprávu zavolal poručíkovi.

* * *

Ráno se paní Věře ozval Mirkův třídní učitel. „Jen se chci pozeptat, co je s Mirkem, jestli mu máme poslat domů nějaké úkoly a tak. Bude ještě dlouho nemocný? A mohu se zeptat, co mu je, jestli to není,“ zasmál se, „nakažlivé?“

Paní Karásková se nestačila divit. Dozvěděla se, že Mírek už týden nechodí do školy. Nevědí, co s ním je, omluvku neposlal, a nějaký spolužáci ho viděli venku, takže to na těžkou nemoc nevypadá... Myslela, že pa-

dne do mdlob. Začala ale hned syna bránit, že je od včerejška v nemocnici a ještě nevědí, co mu vlastně je.

Druhý den po obědě se ozval policista, který byl včera u nich. Dal si s oběma rodiči schůzku v kavárně. „Tak jsme to feťácké doupe dneska vybrali,“ řekl hned na uvítanou. „Ten kluk, co si říká Pardál,“ měl u sebe ještě telefon vašeho syna. Říkal, že už je jeho, že mu ho váš Mirek včera dal, protože mu dluží nějaké peníze,“ řekl bez úsměvu.

„Počkejte,“ nadechla se paní Věra, „co mi to tu vykládáte? Jaký feťácký doupe?“

„Myslím ten bývalý statek, kde byl váš syn. Teď se tam slejzá delikventní mládež.“

„No dovolte, náš syn studuje průmyslovku, letos bude maturovat, tak jakápak delikventní mládež,“ ohradila se Mirkova matka.

„A taky jsem se informoval u ošetřujícího lékaře. Váš syn byl včera předávkovaný. Není ještě zcela schopen vypovídat, byl silně pod vlivem drog, asi jde o pevitin nebo amfetamin... Teď je na protidrogové záchytce, kam ho převezli,“ dodal suše.

„No, odpoledne se za ním chystáme,“ řekl zaražený otec. „Kde že to je?“

„A taky naši lidé prověřili pár krámků se starožitnostmi,“ pokračoval poručík. „Jsou to staré známé firmy, které se neptají, odkud zboží pochází. Berou i cinknuté věci. Ty vaše vzácné vyřezávané bicí hodiny, které jste si tak vysoko cenili, jsme našli celkem brzy. Starožitník za ně dal nějaké mladé dívce pouhé dva tisíce korun...“

„Dívce?“ vykřikla tlumeně paní Věra, o kterou se střídavě pokoušely mdloby, a tak jen tiše lapala po dechu.

„A o koho proboha jde?“ nedočkavě se ptal otec Karásek.

Poručík kývl a rozevřel svůj notes. „Její popis se

hodil na dceru vaší sousedky, která si říká Kordula... Jmenuje se ale Kateřina, ale pod tím pseudonymem je známá ve feťácké komunitě. Často drogy i sama distribuuje.“ Poručík si objednal malé pivo, desítku, a pokračoval: „Trošku jsme tu holku přitlačili, a tak to vybalila.“

„Aha, tak to ona nás vykradla,“ pochopil otec Karásek.

„Ne tak docela,“ poznamenal suše poručík. „Váš syn za ní páčil. No, chtěl s ní chodit,“ upřesnil, když viděl nechápavé pohledy. „A aby působil v jejich očích jako chlap, vyzkoušel s ní fety, které roznášela. Vzala ho i do té party, tam se taky musel ukázat, a tak ochotně experimentoval se vším, co mu nabídli. Od marjány, přes extázi až po ty tvrdší...“

„Náš Miri? Nikdy!“ vypískla hystericky paní Věra. „Tomu já nevěřím!“

„Podívejte se,“ začal ji chlácholit policista, „to se mladým nezkušeným klukům občas stává, když narazí na vypočítavou prohnanou feťačku a zamilují se. Pak třeba začnou i krást...“

Pan Oldřich Karásek málem převrhl svůj šálek s kávou a překvapeně se na poručíka podíval: „Takže to všechno... náš Mirek?“

Poručík kývl. „Ale ona ho i s celou partou přitlačila ke zdi. Nejdřív mu dávali fety na dluh, a pak ho začali vydírat. Kapesné pochopitelně nestačilo, musel se někde dostat k penězům. Tak mu poradili, ať se poohlédne doma...“

„Ten pitomec,“ vzdychla matka.

„Jo a tady je adresa toho starožitnictví,“ řekl policista, než se rozloučil. „Je to domluvené. Majitel vám hodiny vrátí, když od vás dostane ty dvě tisícovky.“

Žena dlouho zírala na adresu starožitnictví. Pak se trpce zasmála a jakoby beze smyslu řekla: „Všechno se najde. A pak že je u nás bermudský trojúhelník!“

9. BYT – Vadim Fedorov /překlad Andrej Fozikoš/

Nikolaji byt koupila máma. Maminka Olga. Našetřila peníze, prodala své šperky, zadlužila se.

Byl to byt v paneláku, malá garsonka. Bez balkonu. Ale v blízkosti stanice metra Hůrka. Pouhých 300 metrů od něj.

Byt byl od počátku napsán na syna. Jejího benjáminka, kterého vychovávala sama, bez otce. Ještě k tomu v zahraničí. Samozřejmě pomáhal starší syn, Alex. Ale ten měl vlastní rodinu. Svě starosti.

A kdo by se postaral o Kolju? Jen máma. Bylo to její pozdní dítě. O to víc milované

Kolja byl poměrně problémovým dítětem. I když Olga tvrdila, že má prostě smůlu. Chronickou smůlu.

Dejme tomu, najde si Kolja práci, pak určitě bude nestihnout autobus, anebo jednoduše zaspí. Nebo se mu něco jiného přihodí.

Půjčil si kupříkladu od přítele auto, aby se projel,

a po dvou hodinách jízdy najel na pouliční lampu. Vysvětlil matce, že uviděl na silnici kočku, nechtěl ji přejet a prudce zabočil. Jako na potvoru, byla tam ta lampka.

Opravu auta musela zaplatit Olga. Kolja se na policii a pojišťovnu neobrátil. Řekl, že před jízdou vypil půl sklenice piva. A že to pivo z něj bylo cítit. Polovina půl litru. Škoda však činila kolem patnácti tisíc korun.

Ale Olgu to zvlášť nezarmoutilo. Opravu uhradila, nešlo přý o velké peníze. Hlavně, že syn zůstal zdravý a nezanraněný.

Pak tu byl ještě případ rvačky v restauraci. Kolja se, podle jeho slov, zastal jedné dívky. Pravda, byl opilý. A špatně si vzpomínal, co to bylo za dívku a kdo mu natloukl. Ovšem zachoval se rytířsky, vyprávěla Olga známým.

Olga Nikolaje vždy ospravedlňovala. A těm, kdo se jí snažili otevřít oči, aby si uvědomila, že vedle ní ve-

getuje rozmazlený povaleč, říkála: hodný kluk to je, vy ho pomlouváte. Koljeňka je zkrátka miláček.

Proto když Nikolaj završil svých 20 let, rozhodla se, že mu koupí byt. Není pro mladého chlapa důstojné, aby bydlel s mámou. A tak tu garsonku koupila.

Jak se brzy ukázalo, nebyl to špatný tah. Situace Kolji se prudce zlepšila. Řekl mámě, že dostal dobře placenou práci. Pravda, jakou přesně, zamlčel. Koupil si fešácký bílý oblek. Pak ojeté auto. Stal se z něj jiný člověk: sebevědomý, málem majestátní. Bylo patrné, že měl peníze. Začala si ho všimnat děvčata.

Olga měla ze změn v životě syna radost. Avšak předčasně.

Ve skutečnosti Nikolaj dělal dealera. Prodával levné drogy. Zboží mu dodával známý Albánec. Kolja navyšoval cenu o 100 procent. A prodával tablety, prášek, trávu. Neostýchal se vnučovat ten sajrajt školákům, kteří chtěli vypadat dospěle a považovali Nikolaje za drsňáka.

Také Nikolaj se považoval za drsňáka. Z chudého a nenápadného smolaře se náhle proměnil ve váženého a úspěšného muže. Přesto peněz se mu stále nedostávalo. Chtěl by nové auto. Více obleků. Hezčí děvčata.

Takže navrhl svým albánským přátelům, že by rád rozšířil rajon, kde prodává jejich zboží.

A ať mu dají více drog k distribuci.

„Beze všeho,“ řekli mu, „můžeme ti dokonce slevit. Pokud koupíš velkou dodávku. Ale peníze předem.“

„Kolik?“ – zeptal se Kolja.

„Milion,“ zněla odpověď, „a kromě Hůrky můžeš obhospodařovat i Lužiny.“

„Dobře,“ souhlasil mladý dealer.

„A kde seženeš prachy?“ znovu se ho zeptali.

„Prodám byt,“ měl Kolja připravenou odpověď, „až tu operaci dokončím, budu mít na třípokoják.“

Kupující k Nikolaji přišel hned další den. Byl to jeho známý, který svého času seznámil Kolju s dodavateli drog. Kámoš se jmenoval Max.

„Kolik chceš za byt?“ zeptal se Nikolaje.

„Zjišťoval jsem cenu v realitních kancelářích,“ řekl Kolja, který byl pevně rozhodnutý, že se nenechá napálit, „říkají, že ho lze prodat za milion a půl.“

„To by souhlasilo,“ řekl Max, „jenže prodej může trvat takové dva, tři měsíce. A peníze ti pošlou na účet. Já ti nabízím milion sto v hotovosti. Ihned. Jakmile se byt přepíše na mě.“

Nikolaj se zamyslel. Nabídka byla výhodná. Tím spíše, že Maxe znal.

Přesto se jen tak nedal. Začalo dohadování. Shodli se na částce milion dvě stě tisíc. Podali si ruce.

O dva dny později navštívili Nikolaj s Maxem notáře a podepsali kupní smlouvu. Poté odjeli spolu na katastr nemovitostí a podali tam příslušné dokumenty.

Uplynulo dva a půl týdne a byt přešel do vlastnictví Maxe. Sdělil to Nikolaji po telefonu.

„Za hodinu jsem u tebe,“ řekl, „připrav pohoštění.“

„Čekám,“ odpověděl celý šťastný Nikolaj.

To už si představoval, jak rozšíří svůj vliv. Jak za očekávané zisky koupí zbrusu nové auto.

A nový byt. A jeho život vystoupá na novou úroveň.

Max nepřijel sám. Byly s ním dvě slečny. Blondýnka a bruneta. V rukou držel Max koženou aktovku.

Vtrhli do malého bytu. Otevřeli šampaňské.

„Máme co slavit!“ rozjařeně křičel Max.

„Máme co slavit!“ přidával se Kolja, jenž se úkosem díval na napěchovanou aktovku.

Šampaňské okamžitě došlo. Jako kdyby ani nebylo.

„Nedáme si vodku?“ navrhl Kolja. „Já pro ni skočím.“

„Nepotřebujeme tento nápoj smolařů,“ zamítl jeho návrh Max, „já mám známky. LSD. Zkusils to někdy?“

„Ne,“ zakýval hlavou Kolja, „máš na mysli takové ty papírové čtverečky, napuštěné drogou? Ty jsem ještě ani neviděl. Mou doménou je hlavně tráva a perník.“

„Tak si to vezmi,“ řekl Max, „bude se ti to líbit.“

Vytáhl z náprsní kapsy košile sáček. Obratně z něho vydoloval čtyři pestrobarevné čtverečky-známky a rozdál je přítomným.

Stejně jako ostatní Nikolaj si dal svůj čtvereček s pokémony pod jazyk. Když se známka téměř rozpustila, spolknul zbytky.

Chvilí seděl, čekal na účinek drogy. Nic se nedělo.

Ale na slečny známky zapůsobily téměř okamžitě. Max je osahával a válel se s nimi na gauči. A ony se svíjely smíchy jako bláznivě.

„Dej mi ještě jednu,“ požádal Maxe Kolja.

„Tady to máš,“ štědře ho obdaroval další známkou kámoš.

Kolja si ji dal pod jazyk. Za chvilí se rozpustila.

Náhle pocítil lehkost a nezvyklou veselost.

„Jsem pták, jsem pták,“ křičel a běhal místnosti, mávaje rukama.

Devčata se mohla potřhat smíchy.

„Tak si jdi zalétat,“ zařval Max.

Běžel k oknu a otevřel ho.

„Let!“ přikázal.

Kolja se vyšplhal na okenní parapet. Ve stoje roztáhl blaženě ruce.

„Já jsem pták,“ zašeptal šťastně.

Napřáhl dopředu ruce a skočil šipkou dolů.

Dopadl přesně mezi dva automobily stojící pod okny domu. Na asfalt. Při nárazu se jeho ruce zlomily jako sirky.

Ležel na asfaltu mezi dvěma auty, neviditelný z chodníku. Krvácel. Krev tryskala z potřhaných tepen.

Max se podíval z okna dolů.

„Jako pták seš úplná nula,“ řekl.

Odešel od okna. Vzal svoji aktovku, plnou peněz, a odešel z bytu. Na ulici nasedl do svého vozu a okamžitě odjel. Domů.

A Kolja zemřel. Vykrvácel.

Našli ho dva výrostci, kteří si odskočili vyčůrat se za auto.

Zavolali policii. V bytě našli dvě omámené dívky.

Olga nesla smrt milovaného syna velmi těžce. Celá jaksi zešedla. Téměř nemohla spát.

Aby se žalem nezbláznila, začala vyběhávat pro Kolju místo na hřbitově. A nějak se jí povedlo pohřbít ho na starém Olšanském hřbitově v blízkosti centra Prahy.

Není známo, kolik nervů a peněz jí to stálo. Ale do-

sáhla svého. Její miláček byl pohřben vedle známého ruského spisovatele Averčenkova.

A Maxovi se obchod s bytem nakonec nepovedl. Byl zatčen za prodej drog. Odsoudili ho. Byt zabavili. Nyní patří státu.

10. JAK ALBÁNSKÝ DEALER... – Miroslav Hájek

Jak albánský dealer v Ostravě k českému pangaminu dovezenému z Amsterdamu přišel, aneb jak to také může chodit v drogovém podsvětí...

Jednoho slunného letního dne v kavárně botelu Amstel v Amsterdamu, co by kamenem dohodil od centrálního vlakového nádraží, se potkali dva mladí lidé. Mladý muž a mladá slečna, pro náš příběh třeba Venca s Jitkou. Oba již několik let pracovali pro Nigerijce a vozili kokain z čarokrásných ostrovů Nizozemských Antil do Evropy a čas od času, když byla poptávka a zájem, přivezli sami nebo prostřednictvím najatých kamarádů do české kotliny některý z plodů nizozemské drogové produkce a distribuce, nejčastěji skunk, hašiš, extázi či LSD. To jim v zemi kanálů a větrných mlýnů nárazově zajišťovalo s jistou mírou rizika celkem bezstarostný život. Oba z menšího města na severu Čech, při svých občasných návštěvách domoviny oslňovali své kamarády značkovým oblečením, špičkovou elektronikou, v místě neobvyklou kupní silou a docela slušnou angličtinou. Rodičům namluvili, že se v Nizozemí živí příležitostnými brigádami a sezónními pracemi a ti byli vlastně docela pyšní, že se jejich děti v zahraničí tak úspěšně prosadily.

„Přemýšlela jsem, jak udělat dokonalou oblož“, obrátila se na Vencu Jitka, když jim číšník přinesl objednané kafe. Slovo „obložit“, „podělat“, udělat „levou“ nebo „šmé“ v kriminálním polosvětě znamená podvod jako Brno a Venca zpozorněl. „Jak minulý týden chytli Sama v Mnichově, mě napadlo, jestli by to jako nešlo udělat tak, aby někoho chytli s něčím, co budou a nebudou koule, chápeš?“ Začala Jitka sugestivně zasněcovat Vencu do svého plánu. „Nechápu, ale jestli to něco hodí...“, řekl Venca s důvěrou v Jitčiny nápady, které mu v minulosti přinesly nejen peníze, ale její duchapřítomnosti a fantazii vděčil i za to, že již několikrát jen o vlasek unikl zatčení. Jitka mu v krátkosti vyličila, že Kingovi, Nigerijci, který jim drogy dodával, řeknou, že je v Čechách odpal na tisíc koulí, rozuměj extází, namnou si na to Martina, to je debil, který jede na piku, hraje bedny a ten kšeft vezme všemi deseti. Koule od Kinga vymění za nějaké podobné tablety, třeba pangamin, zavolají anonymně na hranice do Německa a Martina vyberou, Martin bude tvrdit, že neví, co veze, Kingovi řeknou, že ho obložil on, jim zbude tisíc koulí, při troše štěstí pro každého skoro sto litrů, jak prosté. Vencovi se nápad líbil a hned z kavárny objednali za pár set korun tisíc tablet pangaminu, aby nápad dostal reálné kontury. Zavolali Martinovi, ten si půjčil auto,

přemluvil jednu ze svých kamarádek z mokré čtvrti na výlet a vyrazil. Od Kinga si na kredit Jitka s Venkou vzali tisíc tmavých extází bez loga, které byly na první pohled od pangaminu skoro k nerozeznání. Na trhu jsou extáze rozličných tvarů, barev, log a hlavně obsahu účinných látek. To, že tyhle jsou kvalitní, zkusili na sobě a v očekávání nenadálého slušného – ho příjmu společně zapařili v klubu poblíž domu u Rosengrachtu, kde na sklonku života žil a pracoval Jan Ámos Komenský.

Martin s Renatou se opájeli neomezenou rychlostí německých dálnic, využívají pocitu odvahy, který dává pervitin. Společně s Vencou a Jitkou si prohlédli nejznámější místa v Amsterdamu a nakoupili nějaké suvenýry i trávu, aby nepřijeli domů s prázdnou, hranice přeci v Schengenu nikdo nekontroluje. Pět set euro, které dostal Martin od Jitky za převoz extáze, mu připadalo jako malý poklad, a když mu dali ještě peníze na benzín, na nic se neptal a igelitku s tabletami schoval do kufru auta pod rezervu.

Na česko-německých hranicích byl nad ránem klid, sem tam nějaký kamion, dodávka či limuzína s byznysmenem, vracejícím se z jednání v Německu. Obstarožní BMW za zenitem s dvěma mladými lidmi působilo v tuto hodinu spíše nezvykle. Martin zpozoroval německou policejní hlídku pozdě a dělal, že si nevšiml červeného terčíku, který ho zastavoval. Šlápl na plyn a v pervitinovém stihomamu překročil hranici více než dvoustakilometrovou rychlostí a rychle zastavil na nejbližším odpočívadle. Vlezl do kufru a igelitku zahodil do nedalekého křoví jen malou chvíli před tím, než smykem a s blikajícími majáky zastavilo německé policejní auto asi dva metry za ním. S namířenými zbraněmi je oba s Renatou prohledali opřené o auto a působili poměrně nekompromisně. I přesto, že Martin ani Renata neuměli německy ani slovo, byla gesta policistů natolik výmluvná, že jednosměrná komunikace, sestávající se z pokynů a jejich plnění netrpěla žádným nedorozuměním.

Po chvíli přijela i hlídka české policie, při prohlídce vozidla bylo nalezeno třicet gramů marihuany, Martin byl pozitivní na pervitin a marihuanu a tak zaklapla pouta a Martin s Renatou nedobrovolně využili nabídku cestovat dál policejním vozem.

Vítek, Libor a Vojta byli bez práce, v podstatě bez střechy nad hlavou a přespávali společně v ruině bývalé fabričky, která byla zastrčena v lese, ani ne pět minut chůze od odpočívadla, kde Martin s Renatou nečekaně ukončili svůj amsterdamský výlet. Přes den někdy po-

máhali Vietnamcům na nedaleké tržnici stavět či bourat stánky, nosit zboží, večer trávili v hospodách nedalekého městečka. Kromě toho trochu pytláčili a nepohrdli ani přejetým zajícem či nalezeným ježkem. Mezi jejich pravidelnou činností patřilo procházení odpočívadel a vjezdů do lesa okolo hranice, kam často zajížděli němečtí zákazníci, užít si komerční chvilku rozkoše. Obvykle se tam daly najít drobné mince, šperky, někdy i hodinky, Vojta jednou našel i peněženku s doklady a penězi. Ten den se vydali okolo deváté na průzkum a náhoda tomu chtěla, že Libor v křoví našel igelitovou tašku s tabletami. „To je snad fet, ty vole“, řekl znalecky Vítek, který doposud jako jediný ze třech kumpánů utrpěl postgraduální studium kriminálních dovedností ve věznici Bělušice, což mělo za následek, že se automaticky pasoval za nejzkušenějšího a nejprotřejejšího z trojice, i když byl ve vězení jen jednou a to za vloupání do sklepů a chat a drobné krádeže. „Jakou to může mít cenu?“ zeptal se přemýšlivý Vojta. Vítek nezaváhal ani vteřinu a s grácií vzal jednu z tablet ochutnat. „To je materiál, tak kilo pade za tabletu by to hodit mohlo“, přemáhal odpornou chuť pivovarských kvasnic Vítek a tvářil se nabuzeně. Nebylo, kdo by mu oponoval, protože Libor s Vojtou, oba absolventi speciální školy z nedalekého krajského města dosud kromě tabáku a alkoholu s drogami zkušeností nemaje, cítili, že jejich protřejejší kamarád ví, o čem mluví.

Slovo dalo slovo, Vítek si půjčil auto, všichni se oblékli tak, jak si mysleli, že vypadají drogoví dealeri a vyrazili do Prahy. Večer před známým nočním klubem Vítek oslovil skupinku mladých lidí, jestli nechtějí extáze, sto padesát korun za kus. Dva mladíci doprovození třemi slečnami vzali deset jen proto, aby ukázali, že se ve velkém světě noční zábavy brilantně pohybují. Celý večer pak předstírali, jak s nimi ta extáze mává, tři z deseti se jim dokonce podařilo prodat dalšímu specialistovi, po dvou stovkách za kus. Jedna z dívek sice říkala, že to chutná jako pivovarské kvasnice a že to s ní nic nedělá, ale vysmáli se jí. Vítek mezitím před klubem obchodoval dál, podařilo se mu prodat celkem padesát kusů, ale nakonec narazil na člověka, který mu místo peněz dal pěsti a přerazil mu nos. Vítek se domníval, že mu dal pěsti proto, že mu nechtěl zaplatit, zkušený zákazník touto netradiční formou inzultační reklamace reagoval na nabídku zjevného fejku. O trochu později, když si Vítek poblíž Václavského náměstí v herně lízal rány a radil se s Vojtou a Liborem nad dalším postupem, se shodli se na tom, že prodávat tablety takhle po malých množstvích je blbost a navíc, odkojení stereotypy o Pražácích usoudili, že Praha je drogami prolezlá, Pražáci tu mají sražené ceny a v jiném městě za ně dostanou víc. Utržené peníze prolili hrdlem nádrže a vyrazili do Ostravy, která byla v jejich představách městem, kde jim za extáze utrhají ruce a ještě budou rádi, burani chacharský.

V té pokročilé noční době seděl v baru v centru Ostravy u stolku zvláštní pár. Snědší muž s divným přízvukem si něco špílal s mladíkem, který působil do-

jmem roztěkaného intelektuála s rockerským outfitem. „Sandy, vezmu dvacet koksu a hodně kouli“, říkal mladík Albánci, který se sice jmenoval Arsen, ale Sandy mu přišlo drsnější. Živil se drobným překupováním drog od svých krajanů, nevelké provize mu již dlouho umožňovaly hrát si v Ostravě na velký svět, zejména v prostředí prostitutek, zlodějů a jiné lepší společnosti. „Koks mám a koule budu mít, na milion procent“, řekl s albánskou přesvědčivostí, ačkoliv sám nevěděl, kde je sežene. „Až ti napíšu, dones love, jako vždycky“, dodal konspirativně. Mladík odešel a chvíli po něm i Sandy, životní zkušeností poučen, že se situace vždy nějak vyřeší, často bez jeho přičinění a obvykle v jeho prospěch.

Do stejného baru za zhruba tři a půl hodiny dorazili řízením osudu naši překupníci, unaveně si sedli a pozorovali osazenstvo baru, které se sestávalo z třech hostů a jednoho barmana. „Tak tady asi kšeft neuděláme“, řekl Vítek, hodnotíc polohlasem vzhled dvou hostů jako úplně sjetých smažek a jednoho gamblera. „Třeba by věděl ten pingl“, pokusil se Vojta šeptem o úvahu, motivován spíš únavou a snahou o rychlý konec výletu, než vidinou peněz.

Vítek se barmanovi při objednávkě náznakem zmínil, jestli nezná někoho, kdo by koupil větší množství kvalitní extáze, barman neurčitě na půl úst něco zamumlal něco, jako že neví, ale poptá se. Gambler vztekle praštil do automatu a s nadávkami se vypotácel z baru. Přešel ulici, prošel parkem a za rohem nasedl do auta, kde seděli dva muži. „Tak Sandy má doma koks a možná i tablety, seděl tam s Šampónem a řekl, že mu napíše, kdy se v baru zase sejdou, můžeme na něj skočit hned do bytu nebo je vzít oba na předávce. Sedí tam ještě nějaký tři týpci, venku jim stojí starý bávo na severočeských plechách, šacoval bych je na nějaký český čorčaře, nikdy jsem je tady neviděl, něco nabízelí barmanovi“. „To s tím asi nesouvisí, Sandy odjel domů tágem a dvojka ho tam hlídá, chceš spasit celej svět, ty vole Edo nebo co?“ podotkl suše starší z obou mužů. Chvíli se radili a odjeli.

Mezitím barman napsal zprávu Sandymu, jestli nechce koule, ten se právě doma chystal pustit si film a u něj přemýšlet, jak to s koulemi ukouli. Usmál se a odepsal, že si je vezme, jestli to není nějaká levá. Barman na to, že u něj v baru sedí tři Češi a vypadají jako veksláci z osmdesátek, doslova. Tenhle přírůstek sice Sandymu, neznalému českých historických reálií, nic neřekl, ale s povzdychnutím a slovy „byznys je byznys“ se zase oblékl, strčil si do kapsy bundy skoro dvacet gramů kokainu, ať nelítá sem a tam, a vrátil se do baru. Tam se postavil k pultu a dal si kafe, asi desáté dneška. Po očku sledoval tu nespočetnou trojici. Tipoval, co jsou zač, na benga nevypadají, elpaso od těch kreatur taky nehrozí, vypadají jako negramoti, ten s tím přeraženým nosem, co má zvednutou bradu a ruce od těla, aby ukázal, že má svaly, které nemá... „Tak co máte?“ zeptal se hrubým hlasem s akcentem, protože věděl, že tak působí na lidi nejděsivěji. „Extošky, dvě kila za kus“, řekl maximálně rozhodným hlasem Vítek, trochu vy-

strašený tím, jaký to nabralo kalup. Vyndal hrst tablet na stůl a přisunul je k Sandymu. Ten si je prohlédl a bez zaváhání řekl: „Je to shit, dám kilo maximálně, jinak si to nabouchejte“.

Po marné snaze smlouvat Vítek na cenu přistoupil a Sandy se zeptal, kolik toho je. Vítek odečetl jen v Praze prodané tablety, na tu, kterou ochutnal ráno sám, šťastně zapomenul. „950, klidně si to přepočítej.“ Vítek věděl, že to Sandy počítat nebude, ten vytáhl z bundy svazek bankovek a odpočítal 19 s prezidentem Masarykem. „Až zase něco budeš mít, zavolej mi na tohle číslo,“ udělal granda Sandy a podal Vítkovi peníze i papírek s číslem. Pak sebral igelitku s tabletami, dal si ji pod bundu a postavil se zpátky k pultu, dal se do řeči s barmanem a mezitím odeslal mladíkovi esemesku. „Nedáme kafe?“ Což v překladu znamenalo, že zboží pro něj už je připraveno k vyzvednutí. Libor s Vojtou uznale zírali na dosud neviděnou hromadu peněz, které Vítek po chvíli, jakoby nedbale, třesoucíma rukama zastrčil do kapsy. „Tak vás zvu na drink,“ řekl siláckým hlasem a u barmana objednal tři skotské. V tu chvíli vstoupil do baru mladík se vzhledem rockerského intelektuála. Sandymu nebylo po chuti, že ti tři exoti ještě neodešli, protože hodlal cenu tablet navýšit o sto procent. Rozmlouval nezávazně s mladíkem a přemýšlel, jak z toho vybruslit, když v tom se rozletěly dveře, do baru vběhlo asi deset maskovaných mužů se samopaly a se slovy: „Policie, policie, jménem zákona, všichni na zem, ruce, chci vidět ruce,“ posklá-

dalo veškeré osazenstvo baru na zem. Sandy, s hlavou zabořenou do měsíce neluxovaného koberce pod barem, přemítal, že ho prásknul asi barman nebo ti co mu ty tablety prodali, Vítkovi, Vojtovi a Liborovi vrtalo hlavou, jak na ně mohli přijít, mladý rockerský intelektuál se pomočil.

A jak to všechno víme? Martin prásknul Jitku s Venkou, protože Renata vypověděla po pravdě, proč byli v Amsterdamu a co tam dělali, v důsledku pervitinem zjištěné iluze, že je policie celou dobu sledovala. Oba strůjci „pangaminové oblože“ byli měsíc na to chyceni se zásilkou kokainu na letišti v Římě, Kingovy tablety jim ukradl a následně se pokusil prodat v Amsterdamu jejich polský spolubydlicí, který si vyhodnotil, že se asi dlouho nevrátí. King prohloubil svou averzi vůči Evropanům z Východu a pro jistotu zmizel na čas do Itálie, kde se zamotal do obchodu s padělanými šeky. Barman podezírá Sandyho, že je policejní informátor, protože dostal nízký trest. Mladý rockerský intelektuál, jinak policii známý klubový dealer pod přezdívkou Šampón, byl odsouzen na základě výpovědí odběratelů. Sandy si do-dnes ve vězení myslí, že Vítek s Vojtou a Liborem byli policejní agenti, když mu policie ty peníze za tablety vrátila a ani ho za jejich nákup neobvinila, a Vojta s Liborem a Vítkem dál spokojeně pomáhají Vietnamcům na jedné z příhraničních tržnic poučení o zkušenost, že na každou práci je třeba odborníků.

II. POKÁNÍ – Marcela Handlová

Tak a směle do toho. Zvonek pod cedulkou „Dětský domov“ mi připadá jako přítel, který mě zve dál. „Vítám vás v našem domově.“ Podává mi ruku mladá, sympatická žena, která se mi představuje jako ředitelka. „Vlastně teď už i vašem. Co vás vedlo k tomu, že jste se přihlásila právě k nám?“ Diví se a pročítá můj životopis. „Tady čtu, že máte hotelovku.“ Zvedne oči od papíru. „A u nás chcete pracovat jako pomocná síla?“ Pokrčím rameny. Ať si třeba myslí, že jsem v minulém místě něco provedla, a tak jsem musela odejít. To sice pravda není, ale s čistým svědomím jsem nepřijela.

Měla bych ale asi vyprávět od začátku. I přesto, že jsem měla vystudovanou hotelovou školu, rozhodla jsem se pro práci ve školní jídelně. Roky jsme s manželem usilovali o dítě, a když jsem poznala, že jsou veškeré snahy marné, chtěla jsem to dětské hemžení zažít alespoň v zaměstnání. A musím říci, že jsem tam byla celkem spokojená.

Jednoho dne, krátce po začátku nového školního roku, se ke mně přitočila kolegyně u výdejního okýnka a špitla mi do ucha. „Hele, to je ona.“ A kývla hlavou ke stolku v rohu, kde osamocená seděla asi desetiletá dívka. Když jsem nechápavě zakroutila hlavou, dodala. „No přeci holka té feťáčky. Ta je teď někde na

léčení, a tak bydlí zatím u tety.“ Nijak jsem na to ne-reagovala, ale začala jsem si dívky více všimát. Vždy seděla sama, s nikým se nebavila, nikdo si nevšímal jí, v jídlu se jen tak pošťourala a po dlouhém vysedávání zase pomalu odešla. Když říkám, že si jí nikdo nevšímal, není to tak docela pravda. Sem tam jsem zaslechla, jak si jí kluci z vyšších ročníků neomaleně dobírají. „Blíží se Mikuláš. Měla bys mámě hodit do blázince nějaký perník.“ Zaútočil na ní jednou jeden z nich a druhý hned dodal. „To je zbytečný, oni měli perníkovou nadílku celoročně.“ Myslela jsem, že některý z učitelů vstane, aby drzého klacka alespoň okřikl, ale k mému údivu se zasmáli spolu s ostatními.

Začalo mi jí být líto a jednoho dne, kdy už byla jídelna skoro prázdná a ona tam stále seděla, přisedla jsem si k ní. „Copak, nechutná ti u nás?“ Začala jsem rozhovor tou největší banalitou, která mě v tu chvíli napadla. Zvedla ke mně oči, které nařizovaly. „Dejte mi všichni pokoj!“ Rozhodla jsem se neposlechnout. Ale abych netlačila na pilu, zvedla jsem se a jen se zeptala. „Můžu si k tobě zas někdy přisednout?“ Už se na mě ani nepodívala a jen pokrčila rameny. Brala jsem to jako tichý souhlas.

První dny jen poslouchala mé vyprávění a nijak ne-

reagovala. Povídala jsem jí všechno možné. Co jsem četla jako malá, co jsme hrávali za hry...

Při jedné mé vzpomínce se maličko usmála. „Domino znám, to jsme hrávali s tátou, když ještě byl s námi.“ Dozvěděla jsem se, že její táta umřel, když jí bylo asi šest let. Podle toho, kolik na něho měla krásných vzpomínek, muselo to být pro ni těžké. A teď je i máma pryč. Začala jsem chápat ten její obrovský smutek. Ale to jsem si jen myslela. Chtěla jsem jí dodat odvalu, chytla její ruku do své a řekla. „Neboj se, mámu určitě brzy pustí a budete zase spolu. Ona je teď moc nemocná. A ty tady neposlouchej. Jsou hloupí a nic nechápou.“ Vytrhla mi ruku z mé a málem se na mě rozkřikla. „A vy si myslíte, že tomu rozumíte?“ Kdyby mi někdo chrstl na hlavu kýbl ledové vody, vyšlo by to nastejno. Kolegyně, která mé každodenní počínání sledovala, jen utrousila. „Patří ti to. Nemáš se plést do věcí, do kterých ti nic není.“

„Já se přeci do ničeho nepletu, jen jsem si myslela, jestli nepotřebuje pomoc.“ Helena se zasmála. „Pomoc? Prosím tě, co myslíš, že z takových dětí vyroste. Bude úplně stejná jako ta její máma. V patnácti bude šlapat chodník, aby si vydělala na dávku.“ Nevěřila jsem vlastním uším. Takhle mluví máma dvou dětí?

Celou nepříjemnou situaci jsem doma vylíčila manželovi. Jeho reakci jsem mohla předpokládat. „Má pravdu. Zase se motáš do něčeho, do čeho nemáš.“ Tím považoval rozhovor za skončený a očekával plný talíř a láhev piva. Byl to ten nejpohodlnější člověk, kterého jsem znala. Někdy mi připadalo, že mu život jen ve dvou, bez dětí, naprosto vyhovoval. Ale evidentně byla naše neúplná rodina mojí vinou. Pavel dlouhá léta platil na nějaký hřích z vojny a z minulého manželství měl devítiletého syna, o kterého vlastně ani nestál. Býval s námi jen několikrát do roka na pár víkendů. A i těch bylo čím dál méně. Docela mě to mrzelo, protože já jsem si s Pavlíkem rozuměla velice dobře. Manželovu bývalou ženu jsem jen párkrát zahlédla z okna. Pavel vždycky říkal, že je to nepředstavitelná hysterka, která by mi jistě ztropila scénu a že se jí mám raději vyhýbat. „Nechápu proč? Já přeci nemám na vašem rozchodu žádnou vinu.“ Divila jsem se, ale on reagoval vždy stejně. „Říkáš to, protože ji neznáš. Je to hysterická kráva.“ A bylo domluveno.

Uplynulo čtrnáct dní a já se neodvažovala k malé Janě, jak se dívka jmenovala, přiblížit. Stále jsem nechápala, čím jsem si zasloužila takovou reakci. Jednoho dne ale přišlo překvapení. Stalo se to v pondělí, dvacátého prvního listopadu. Když si vše promítnu nazpět, měl to být den, který měl být pro Janu rozhodujícím a záchranným. Vyšla jsem, tak jako každý den, krátce po třetí hodině ze školy a zamířila si to pomalým krokem přes parčík domů. Na lavičce, kolem které jsem denně chodila, seděla Jana. Viděla jsem ji už z dálky, a tak jsem měla dostatek času přemýšlet. Mám jí oslovit nebo dělat, že jí nevidím? Než jsem mohla dospět k jakémukoliv řešení, zvedla se a šla mi naproti. Asi po deseti krocích se zastavila a čekala. Zvedla hlavu a po-

dívala se mi do očí. „Ještě se zlobíte? Já jsem to tak nemyslela.“ Byla to ruka podaná ke smíru a já jí pocho-pitelně přijala. Posadily jsme se na lavičku a svorně mlčely. Chtěla jsem nějakým způsobem navázat kontakt a tak jsem jí pomalu položila ruku kolem ramen. Prohnula se jako kočka a vyskočila z lavičky. „Už musím domů.“ Ani se neotočila a běžela pryč.

Doma jsem si udělala kávu a jen tak přemýšlela, když mě můj muž vyrušil otázkou. „Ty snad letos nebudeš péct na Vánoce?“

„Nějak se mi letos nechce.“ Odpověděla jsem tak trochu otráveně. „Na druhou stranu, pro koho? Peče se přeci vždycky hlavně pro děti, ne?“ Pavel se opřel zády o zeď a zakroutil hlavou. „A já snad nejsem důležitý?“ Pokud by to řekl kdokoliv jiný, možná bych to považovala za docela dobrý vtip. Problém byl v tom, že Pavel to myslel naprosto vážně. Nechtělo se mi na to odpovídat. „Vidíš, málem bych zapoměl.“ Zvedla jsem hlavu a čekala, co za další nepříjemnost mě čeká. „Bývalka se chystá slehnout a vychází jí to akorát na Vánoce. A ten její jel na dva měsíce služebně někam do Itálie, tak nemá kluka kdo hlídat.“ V duchu už jsem přemýšlela, kam jsem uklidila všechny karty, puzzle a jiné propriety a šla připravit těsto na linecké. To má totiž Pavlík nejraději.

Večer jsem si šla lehnout až po půlnoci. Stejně se mi nedařilo usnout, protože jsem musela pořád myslet na Janu. Bylo jasné, že je něco špatně. Druhý den jsem ji ale vyhlížela marně, na oběd nepřišla. Když jsem se ptala její třídní, oznámila mi, že je někde u zubařky. Odhodlala jsem se zeptat na Janin prospěch. Evidentně jsem ji otázkou překvapila. „Proboha, proč vás to zajímá? Má to snad něco společného s velikostí porce, kterou dostane?“ Jízlivá odpověď byla velice nepříjemná. Já se však rozhodla nevzdat. „Víte,“ začala jsem pomalu, „já si myslím, že s Janou není něco úplně v pořádku.“ Učitelka zvedla obočí. „No, samozřejmě, že s ní není něco v pořádku. Myslíte, že na vás by to nenechalo stopy, kdybyste musela žít s věčně sjetou matkou?“ Zakroutila hlavou a obrátila se ke mně zády. Stála jsem tam jako opařená. A to si říká vychovatel a učitel. Baba protivná je to.

Ve středu ráno mě Helena pozvala na šatnu, na kávu. Něco se děje. Když jsme usedly, spustila. „Ty, Jindro, asi bys toho měla nechat.“ Řekla a dívala se do hrnku, jako by mluvila s lógreem na dně. Užasle jsem se na ní podívala. „Co tím myslíš?“ Zvedla hlavu a nadechla se. „Ráno jsem šla kolem kabinetu a všichni se tam bavili na tvůj účet. Vždyť víš, kvůli té holce. Prý se na ní chodíš vyptávat.“

„Nechodím se na ní vyptávat, ale ptala jsem se jen jednou její třídní. A můžu ti říct, že je to ta nejprotivnější bába, kterou znám.“ Tím náš trapný rozhovor skončil, protože se ve dveřích šatny objevila hlava hlavní kuchařky. Helena jim chyběla do počtu.

Jana dnes na oběd přišla a sedla si opět ke stejnému stolu. Vyšla jsem z kuchyně do jídelny, a protože se všechny oči zabodly přímo do mě, v rozpacích jsem

udělala tu nejnesmyslnější věc, která mě napadla. Došla jsem spočítat jeden stoh táců a vrátila se zpět do kuchyně. Tam se na mě pro změnu obrátily zraky všech kolegyň u okýnek. „Čtyřicet tři.“ Oznámila jsem jim svůj poznatek a odešla do kanceláře. Do jídelny už jsem toho dne nešla. Dokončila jsem všechny své resty a v obvyklou dobu se odebrala z práce. Už z dálky jsem upírala zrak na obsazenou lavičku v parku.

„Já,“ začala Jana potichu náš rozhovor, „já vím, že jsem divná. A vy jste hodná, že se se mnou vůbec bavíte.“ Vzhledem k tomu, jak na každé moje přiblížení reagovala, mě to překvapilo. „Ale ty nejsi divná. Já myslím, že máš jen nějaké trápení.“ Jana měla upřený pohled na písek pod lavičkou a neznatelně kývla. Dodalo mi to odvahy. „Věř mi, že bych ti ráda nějak pomohla, ale to bych musela znát příčinu.“ Jana zvedla hlavu a nadechla se. „Co bude zítra k obědu?“ Zeptala se, a ačkoliv to zní divně, já jsem se nad její reakci zaradovala. Ona totiž neudělala to, co vždy. Neutekla. Dál jsme probíraly jen samé nesmysly a nedůležitosti. A v tomto duchu proběhl i zbytek týdne.

O víkendu uhodily mrazy. Janu však od našeho setkání neodradily. „Není ti zima?“ zeptala jsem se, když jsem si přisedla. V ten okamžik udělala něco nečekaného. Přimáčkla se ke mně a zoufale se rozplakala. Přitom mě držela za kabát tak pevně, až jí klouby bělaly. Nechala jsem jí, aby své zoufalství vyplavila a pevně ji držela u sebe. Když její štkání povolilo, zvedla ke mně hlavu a řekla. „Ona už se vrací.“ Bylo mi jasné, kdo je příčinou její beznaděje. „Jani, ale to by bylo přeci moc brzy. Já jsem slyšela, že je to na půl roku.“ Záměrně se jsem i já vyhýbala oslovení její matky. Zakroutila hlavou. „Už jen něco přes měsíc. Teta bydlela nejdřív u nás.“ Pak vstala, utřela si nos a řekla, že už musí domů.

Zbytek týdne jsem prožívala jako ve snu. Jana, která už udělala první krok ke své zpovědi, došla i na ten konec. Každý den jsem se dozvídala víc a víc. Netušila jsem, jak může být svět zrůdný. Nevěděla jsem si s informacemi, které se mi dostaly, rady. Potřebovala jsem to někomu říci, abych si vše srovnala v hlavě. Jediný, na koho jsem se mohla spolehnout, byl můj muž Pavel. U toho jsem si totiž mohla být stoprocentně jistá, že nikde nic neřekne. Nic ho totiž nezajímalo. A tak jsem mu vypověděla to, co mi Jana svěřila. To, jak její máma pomalu rozprodala všechno, co měly, a jak Jana kolikrát hlady brečela tak dlouho, až z toho usnula.

A nakonec i to, jak její máma už neměla na dávku, a tak prodala i Janu. „Neboj se, holčičko. Střejda si s tebou bude jen chvíli hrát a pak tě přivede domů.“ Říkala, když ji vystrašenou vstříčila do bytu v sousedním paneláku. Jednou, dvakrát, mockrát...

Pavel se přestal dívat z okna a stočil pohled ke mně. „No, tady je přeci rada jednoduchá. Ať si dojde k doktorovi a všechno mu řekne. A ty se do toho nemusíš vůbec plést.“ Ano, jen žádné potíže. „To je sice dobrá rada, ale pro Janu zbytečná. Doktor na ní nic nepozná.“ Pavel zvedl obočí. „Tak o čem se to tu vlastně bavíme?“

„No, to je snad jasné, ne? Prostě s ní prováděli takové praktiky, po kterých na těle nejsou žádné následky.“ Pavel si vzal ze stolku noviny, sjel hlouběji do křesla a uzavřel náš rozhovor. „No, tak potom se jí nic nestalo, když nemá žádné následky.“

Ještě chvíli jsem tam stála a dívala se na něho. Snažila jsem se vybavit si toho úžasného, pozorného Pavla, kterým byl před sedmi lety. Nějak se mi to nedařilo. Je pravda, že byl takový jen do svatby, ale do této chvíle mi to jeho sobectví až tak strašné nepřipadalo. Vlastně, abych mu tolik nekřivdila, ty první roky, co jsem se snažila otěhotnět a každý měsíc to znovu obřečela, byl na mě hodný. „Vykašli se na to, vždyť nám bude spolu taky dobře. Asi jsi tu správnou dobu prosvihla.“ To narážel na můj věk. Měl pravdu. Hned po škole jsem měla se sebou velké plány. Mít tak svůj vlastní hotel. Jen takový malý, rodinný. Sbírala jsem proto zkušenosti v cizině a rodinu i manželství oddalovala. Ale to je teď vedlejší.

Byla jsem rozhodnutá Janě pomoci za každou cenu. „Já to ale nemůžu nikomu říct.“ Zašeptala Jana, když jsem jí oznámila svůj úmysl vše vynést na světlo. „Bylo by to ještě horší.“ Pokračovala a já jsem nechápala. „Ale nic by nebylo horší. Pravděpodobně bys šla do dětského domova a oni do vězení. Anebo bys šla k tetě.“ Zakroutila hlavou. „Ne, nikdo by mi nevěřil. Nemám přeci žádný důkaz.“ Mluvila jako dospělá a mě bylo jasné, že má věty naučené. „Viděla jsem na videu, že to může být mnohem horší.“ Zatajil se mi dech. Otočila jsem Janu k sobě a chytla pevně za ramena. „Jani, já ti slibuju, že nic horšího nebude. Zařídím to.“ Podívala se mi dlouze do očí a pak se ke mně znovu přitiskla. „Já ti věřím.“ Špitla a já si všimla, že mi začala tykat. V tom slůvkem „tí“ byla skrytá její i moje budoucnost. Viděla jsem ji ve zcela jasných barvách. Já tě z toho holčičko moje, dostanu. Slibovala jsem sobě i jí.

To bylo naposledy, co jsem s ní mluvila.

Víkend se nekonečně vlekl. Proto jsem byla docela ráda, že mě Pavel natlačil do toho pečení. „Mikuláš je tady!“ zahlasila v pondělí ráno v práci Helena. Mě to až tak nepotěšilo. Vzpomněla jsem si na to extempore na jídelně před několika týdny. Snad jí dneska dají pokoj. Bližila se jedenáctá hodina, když mi v kanceláři zazvonil telefon. „Chci odhlásit obědy,“ ozval se chraplavý ženský hlas. Proboha, co to je? „Dobře, řekněte mi na jak dlouho a komu.“ Přešla jsem benevolentně její neomalenost. „Celej tejden,“ zachraptělo sluchátko. Snažila jsem se vysvětlit, že mohu odhlásit až od zítřka. Hlas se o kvartu zvedl a vychrlil na mě spoustu nadávek. „Tak mi řekněte to jméno.“ Chvilí bylo ticho, jako by si snad nemohla vzpomenout a pak to přišlo. „Jana Stránská.“ Tedy, to je náhoda. Myšlenkové pochody mi okamžitě přinesly nápad. „Můžete mi sdělit adresu?“ Byla jsem přesvědčená, že to nebude problém. Ona se však zeptala, proč to potřebuji vědět. Opět rychlá reakce. „No, kdyby jí třeba některá kamarádka chtěla oběd donést. A co jí vlastně je?“ Odpověď zněla – Na vyhlídce 28, chřipka. Ale pak v ní zřejmě zvítězila

hrdost, protože náš rozhovor ukončila doporučením, kam že si mám ten dnešní oběd strčit. Sice mě nejprve napadlo, že jí ho donesu sama, ale to jsem raději zamítla. Chřipka. Asi se projeví ty naše lavičky. Myšlenka Janu navštívit mi ale hlodala v hlavě. Možná by se dalo mluvit i s tou její tetou. Třeba je jinak v pohodě. Teprve teď mě napadlo, že jsem se Jany na tetu vůbec nezeptala a ani ona mi o ní nic neřekla.

Čtvrť „Na vyhlídce“ byla na opačném konci města. Vlastně už skoro za městem. Copak tam není škola? Uvědomila jsem si, že jsem tam nikdy nebyla. Sedm let tu bydlím a vůbec to tu neznám. Ale to je asi problém skoro každé ženy, která se přivdává do cizího města. Doma jsem si vyhledala adresu na internetu, abych nebloudila. Stejně mi ale ta ulice zněla povědomě. Pak mi to došlo. Tam přeci bydlela Pavlova bývalá žena. Vyrazila jsem na cestu. Ale jako kdo tam přijdu. Přeci nemohu říct, že jsem vedoucí školní jídelny a jdu se podívat na vaši neteř. Míjela jsem malý obchod s potravinami a vešla dovnitř. Koupila velkou čokoládu, několik pomerančů a čekala na nápad, který nepřicházel. Zato, když jsem přešla neudržovaný lesopark, vynořil se přede mnou obrovský kopec. Tak proto asi ta vyhlídka. Napadlo mě, že až se vyškrábu nahoru, určitě uvidím až do Rakouska. Už jsem se chrapláku Janiny tety nedivila. Jestli tohle absolvuje každý den...

Konečně jsem byla nahoře. Docela hezká čtvrť. Domek jeden jako druhý, s malými zahrádkami, o které majitelé pečovali, jako by se předháněli, kdo bude mít lépe zastřižené tújky. Jinak tu bylo ale jako po vymření. Všichni jsou zalezlí hezky v teple. Není divu, dole ve městě mrzlo a tady nahoře se k tomu přidal i ledový vítr.

Tenhle dům je asi prázdný, napadlo mě, když jsem míjela asi sedmý. Na zahradě to vypadalo, jako na obecní skládce. Zvedla jsem oči na dům a polilo mě i v tom mrazu horko. Dvacet osm. No, co se dá dělat. Zazvonila jsem. Připadala jsem si tak trochu jako v divadle. Opona v okně se rozhrnula až po třetím zvonění. Pak spadla zpět a ve dveřích se objevila majitelka hlasu, který mě dopoledne tolik častoval. „Co je?“ zarachotila na mě ode dveří, oblečená do starého županu. „Dobrý den, vy jste asi teta Jany Stránské. Něco jsem jí přinesla.“ Žena se zabalila se více do svého nočního úboru a vyšla mi naproti. Když se dopracovala až k brance, jen hodila hlavou na znamení, že mám říct, co chci. „Já jsem Novotná, moje dcera chodí s vaší neteří do třídy. Dneska měly děti ve škole mikulášskou nadílku. Helenka to chtěla Janě donést, ale nevyšlo jí to. No a já jsem měla náhodnou cestu kolem.“ Žena stála u vrátek, mírně se klátila, odkašlala a vypadalo to, že chce něco říct. Ale asi si to rozmyslela. Nastalo trapné ticho. Sáhla jsem tedy do tašky a ukázala nadílku. „My nic nepotřebujeme. Strčte si toho Mikuláše.“ A poslala mé dárky stejnou cestou, jako dopoledne oběd. Otočila se a kráčela pryč. „Počkejte!“ zavolala jsem na ni, ale ona jen zvedla ruku s gestem, které hovořilo jasně. Když se za ní zavřely dveře, podívala jsem se směrem k horním

oknům. Za jedním se objevila Janina tvář. Maličko se usmála, zamávala mi a zmizela. Bylo mi jasné, že tady nic nezmůžu. Tenhle plán tedy nevyšel.

Šourala jsem se ulicí zpátky k městu. Chodník kolem domků byl posypaný drobnými kamínky. To by měli zavést i ve městě. Člověk by neměl zničené boty od toho prosoleného sajraťtu.

Z pohledu na kamennou drť mě vytrhlo zavolání. „Teto!“ Zvedla jsem hlavu. Naproti mě běžel Pavlík a za ním pomalým, houpavým krokem, kráčela jeho matka. Vzpomněla jsem si na Pavlovo varování. Než jsem však mohla kamkoliv zabočit, Pavlík ke mně přiběhl, chytl se mě za ruku a táhl k jednomu z domků. „Počkejte na mě!“ ozvalo se za námi. „Já nemůžu tak rychle.“ Zasmála se žena a pohládila si klasickým způsobem těhotných žen své břicho. „No, konečně jste k nám našla cestu.“ Řekla a odemkla vrátka. Byla jsem jako ve snu. V předsíni si žena sundala kabát a podala mi ruku. „Tak vás tu vítám. Káva bude hned.“

„Přinesla jsem Mikuláše.“ Oznámila jsem příškrce-ným hlasem a určitě jsem vypadala, jako by mě právě pustili na vycházku. „Vy tu bydlíte?“ zeptala jsem se a jistě tak potvrdila první dojem, protože Pavlova matka zanechala vaření kávy a přistoupila ke mně. „My tu bydlíme. Už skoro sedm let. Jste v pořádku? Jste strašně bledá.“ Zakroutila jsem hlavou. „Pavel mi říkal, že jste se odstěhovali.“ Usmála se, kývla a vrátila se do kuchyně.

Mezitím jsem se trochu vzpamatovala. Pavlík mi seděl na klíně a nadšeně mi vyprávěl, jak už se těší na miminko. Ve chvíli, kdy jsem se dozvěděla, že bude tákhle malinkatý, přisedla si i jeho máma. Chvilku nás pozorovala a pak poslala Pavlíka, aby se šel umýt. „A počkáš tu na mě?“ Strčil ještě hlavu do dveří. Usmála jsem se na něho a kývla. „Já to nechápu. Když vás vidím, jak si s Pavlíkem rozumíte.“ Řekla a já nechápala souvislosti. Pak se zeptala. „A co vám to vlastně Pavel namluvil?“ Nevěděla jsem, co mohu prozradit, ale bylo mi jasné, že to byly lži. Tahle příjemná, milá ženská, že má být ta hysterka, kterou mi můj muž líčil? „No, krom jiného i to, že jste se odstěhovali.“ Zvedla obočí. „Aha, krom jiného. To jiné bych raději asi vědět neměla, že?“ Obávala jsem se, že by si to mohla rozmyslet a chtít se dozvědět i to jiné, a tak jsem raději převedla řeč. „Kdy k nám chcete Pavlíka dát? Já mám dovolenou už od devatenáctého, ale jestli potřebujete dřív?“ Maličko se ke mně naklonila a položila mi dlaň na mou ruku. „Jste moc hodná, ale nebude to potřeba. Karel se za čtrnáct dní vrací. Rozhodl se, se chce být u toho.“

A příští týden přijede i moje máma.“

„To je škoda,“ řekla jsem potichu. „Myslím to, že u nás Pavlík nebude.“

Usrkla ze šálku a namáhavě si narovnála záda. Rychle jsem do sebe hodila svou kávu a zvedla se. „Já už půjdu. Určitě si potřebujete odpočinout.“ Jenže můj úmysl překazil Pavlík, který vtrhl do pokoje. „Tak co si zahrajem?“ A spiklenecky přimhouřil oči. „Jestli mů-

žete, tak ještě zůstaňte,“ usmála se ta obávaná hysterka a já se rozhodla ji poslechnout.

Asi po půl hodině se Pavlíkova máma vrátila se slovy, že je jako znovuzrozená. Znovu jsem se zvedla a tentokrát jsem byla opravdu přesvědčena, že odejdu. Když jsem si oblékala kabát, na něco jsem si vzpomněla. „Nezlobte se, ale co jste myslela tím, že nechápete, že si s Pavlíkem rozumím?“ Zakroutila hlavou. „Právě proto, že si s ním tak dobře rozumíte, nechápu, proč jste si vzala Pavla.“

„Nevím sice, jakou to má souvislost, ale vzala jsem si ho asi z téhož důvodu, jako tenkrát vy.“

„Můj důvod byl jasný.“ A položila ruku na Pavlíkovu hlavu. „Ale vy jste přeci musela vědět, že s ním žádné děti mít nebudete.“ Mírně jsem se předklonila, protože mi připadalo, že jsem snad špatně rozuměla. „Co prosím? Jak jsem to měla vědět? Já jsem to nikdy předtím nezkoušela.“ Zarazila se. Pomalu jsem si kabát opět sundala a pověsila na věšák. „Myslím, že ještě půlhodinku mám.“ Bylo mi v tuhle chvíli jedno, jestli je tu někdo unavený nebo těhotný.

Znovu jsme usedly. „Nebudem si tykat?“ zeptala se s naprostou samozřejmostí. Pak poslala Pavlíka do pokojíku a hluboce si povzddechla. „Tys to fakt nevěděla?“ Měla jsem chuť na ni zakřičet, ať už mi proboha řekne, co jsem měla vědět. „Pavel přeci nemůže mít děti.“ Oznámila mi Petra a mně se chtělo smát. „Tys mu byla nevěrná,“ konstatovala jsem. Zvedla oči ke stropu. „Ale to ne. Pavel malého vůbec nechtěl. Říkal, že už na jednoho haranta platí a že si chce života užít a ne jen někoho žít. Nechal se sterilizovat s tím, že už mu dva omyly stačí.“ Zašumělo mi v uších. Všechno mi to začalo zapadat. Já hlupák myslela, že je tak ohleduplný, když mi rozmlouval různá vyšetření. Prý to mám nechat na přírodě. Teprve teď jsem vlastně poznala, koho jsem si vzala. Bezcitného, sobeckého neřáda, který mi celý život lhal. On chtěl jen pečovatelku. A já svou roli hrála dokonale.

„Já vím, že právě mně se to dobře mluví, ale vykašli se na to. Ale na druhou stranu, co kdybys to ještě zkusila? Třeba máš ještě šanci.“ Mluvil o překot, a ačkoliv jsem věděla, že to myslí dobře, lezly mi její věty krkem. „Promiň. Já vím, že plácám.“ Utrhla z bločku na stole list a něco na něj napsala. „To je můj mobil, kdyby ti bylo zle.“ Usmála jsem se. „To už abych volala. Tak ať ti všechno dobře dopadne.“ Popřála jsem jí a odešla.

Zavítala jsem do stejného obchodu jako při cestě Na vyhlídku. Jo, vyhlídky, to tedy mám, pomyslila jsem si a koupila velkou láhev vodky. On nebyl doma. Zavřela jsem se se svou mikulášskou nadílkou v koupelně a strašně se opila. Ležela jsem naprosto bezvládně na studených dlaždicích, když mě probudila věta. „Ty vy-

padáš.“ Z posledních sil jsem se zvedla. Slova, která mi létala z úst by mi i teta záviděla. Pak jsem se napřáhla, ale podjela mi noha a opět jsem ležela na zemi. Bolest, která mi projela kotníkem, mě trochu probudila.

Po pár dnech absolutní nečinnosti s nohou v sádře jsem se tak trochu začala dávat dohromady. Pavel se na důvod mé potřeby dočasné ztráty paměti neptal.

Dva dny před svátky mě navštívila Helena. Moje první otázka byla na Janu. Pokrčila rameny. „Nevím, ale už do školy nepřišla. Říkají, že tu její mámu pustili trochu dřív. Aby mohla být s dcerou na Vánoce.“ Zatmělo se mi před očima. „Musíš mi zjistit adresu.“ Vyhrkla jsem. „No, ty ses snad úplně zbláznila.“ Položila si ruku na čelo. „A jak to mám asi tak udělat?“

„Já nevím, tak sekretářce třeba řekni, že si tam něco zapomněla a chceš ji to poslat.“ Helena se zvedla a utrousila, že mi měli vyšetřit i hlavu a odešla.

Když bylo po Vánocích, které se u nás nekonaly, zavolala mi Helena, jestli může přijít. Konečně. „Máš?“ Sklopila hlavu. „Ne, a už by to bylo k ničemu. Představ si, že ta ženská do toho spadla okamžitě, jak ji pustili. Když byla někde v luftě, tak tu holku hlídal nějaký její známý.“

„Strejda.“ Zašeptala jsem. „No, možná to byl strejda. A když si na chvíli odběhl, tak ona se nějak moc naklonila přes zábradlí balkónu a vypadla.“ Celá ta strašná scéna se mi odehrála před očima, jako bych tam byla. „Heleno, řekni v práci, že už nepříjdu.“ Helena vyskočila ze židle. „Neblbni. Vždyť jsi ji ani pořádně neznala. A víš co, stejně byla nějaká divná. Copak desetiletá holka se neohlídá sama?“ Měli jste někdy chuť zabít? Místo toho jsem ale jen řekla. „Neboj se, jen se stěhuju. A teď vypadni.“

Je konec ledna, sádra už mám sundanou a dokonce nemám žádné následky. Alespoň, co se zlomeného kotníku týče. Svému muži jsem neřekla, co vím. Bylo by mu jasné, odkud. Ani nevím, co se Petře narodilo. Její číslo jsem roztrhala a zahodila. Pavlík má skvělou rodinu a nás k životu nepotřebuje. Uklidila jsem celý byt, umyla okna a sbalila si jen ty nejdůležitější věci. „Ty někam jedeš?“ Všiml si po příchodu z práce mého kufru Pavel. Kývla jsem. „No a můžu vědět kam a na jak dlouho?“ Hodila jsem klíče na botník. „Napořád.“ A zabouchla za sebou.

„Tak pojdte, paní Jandová. Ukážu vám, kde budete bydlet.“ Vytrhne mě moje zaměstnavatelka ze zamyšlení. Po chodbě běhají děti a já myslím na to jedno, které nikoho nezajímalo. A víte, co je na té celé historii nejhorší? Beze mě by to možná všechno přežila. To já jsem ji vytáhla z její ulity a dala jí naději. A pak, v tu rozhodující chvíli, jsem na ní zapomněla, tak jako všichni.

A ona už nemohla zpátky. To je moje největší vina.